

**MESS'e karşı Kavel
parolasıyla mücadele zamanı!**

Sayfa: 5

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault, Tuzla Chen Solar, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel ve Esitaş ve Sakarya SAG Hidrolik fabrikalarından, İstanbul Havalimanı, Çerkezköy plastik fabrikası, İzmir belediye ve metal işçilerinden, Gübretaş grevi ve Omsa direnişinden haberler

Sayfa: 2-5

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ekim 2025 / Sayı:193

Fiyat: 10 TL

EMPERYALİZME VE SİYONİZME KARŞI

İŞÇİ SINIFI EN ÖNE!

- 🇵🇸 **Türkiye NATO'dan çıksın!**
- 🇵🇸 **İncirlik ve Kürecik kapatılsın!**
- 🇵🇸 **İsrail'e tam ambargo!**

İnsanlık onuru örgütlü olmayı gerektirir!

Gazze'nin direnişi insanlığın uyanışına vesile oluyor. Bu uyanışın işaret fişeğini Gazze'de elinde silah vatanını savunan Filistinliler yaktı. Ablukayı yarmak için gemilerle Akdeniz'e açılanlar yardimlarla birlikte insanlık onurunu da beraberlerinde taşıdılar. Ve bir de kanlı ticaretin gemilerinin Akdeniz'e açılmasına mâni olanlar vardı: İtalyan liman işçileri! Onların gösterdiği yol çok önemli.

Geçtiğimiz ay "Sadece kalbimizle değil, eylemimizle, örgütlü gücümüzle de Filistin halkının yanında olalım!" demiştik. Şu çağrıyla yapılmıştı: "Onlar ticareti kesmiyorsa biz üretimden gelen gücümüzle, örgütlü gücümüzle keselim. Limanların İsrail'e yük taşıyan gemilere kapatılması için, o gemilerin yüklenmesine engel olmak için örgütlenelim ve seferber olalım." Ne yazık ki Siyonist korsanlar Sumud filosuna uluslararası sulara saldırırken Türkiye limanlarından çıkan kanlı ticaretin gemileri İsrail'in Aşdod

limanındaydı. Türkiye'nin liman işçileri bu zillete mâni olamadı.

Türkiye'nin işçileri İtalya'nın işçilerinden daha mı az duyarlı? Asla değil! Tek fark şu: İtalya'da liman işçisi örgütlü! Türkiye'de liman işçisi ise örgütsüz! O halde yol belli... Örgütlenmek sadece ekmek için değil hürriyet ve insanlık onuru için de gerekli.

İstanbul'da binlerce Filistin dostu Taksim'den Dolmabahçe'ye yürürken, en ön safta en kalabalık kortejle yürüyen metal işçilerinin verdiği mesaj çok önemli! Onlar, ucuz emeği sömürmek için ülkeye gelen emperyalist şirketlere buranın dikensiz gül bahçesi olmadığını gösterenler! Onlar 1 Mayıs meydanlarında Filistin bayraklarını taşıdıkları gibi Filistin eylemine de ekmek ve hürriyet mücadelesinin örgütlü gücünü getirdiler.

Bu örgütlü güç büyümeli! Fabrikalardan madenlere, tersanelerden limanlara, tren yollarından hava meydanlarına yayılmalı.

İnsanlık onuru işçi sınıfının örgütlü gücüyle yükselmeli. Sermayenin iktidarı limanları kanlı ticarete kapatmıyorsa işçiler kapatmalı. Devletin tepesi ABD'yle soykırım suçlusu Boeing şirketinden yüzlerce uçak alıp İsrail'e boykotu deliyorsa işçiler o uçakları uçurmayacaklarını açıklamalı! Bunları ancak örgütlü olursak başarabiliriz. O halde emperyalizme ve Siyonizme karşı savaşır gibi örgütlenmeliyiz.

Örgütlü işçiler sınıf siyasetine katılmalı ve emekçi halkın önüne düşmeli, ekmeğini ve haklarını patronlardan söke söke aldığı gibi memlekete zilleti yaşatan, emperyalizmin hizmetinde mazlum halklara kan kusturan İncirlik ve İsrail'e kalkan olan Kürecik gibi üsleri söküp atmalı. Tüm bunlar için önüne hedef olarak sermayenin iktidarını yıkmayı, işçi sınıfının iktidarını kurmayı koymalı! Safları sıklaştırma ve örgütlenme zamanı!

7 Gazze'de mütareke planına da, Siyonizmle işbirliğine de hayır!

9 Ankara'nın kara bahtı

10 Sungur Savran: "Bir gecelik hükümet"

Tuzla Chen Solar'dan metal işçisi bir kadın

İsrail'e boykot Filistin'e özgürlük!

Merhaba yoldaşlar. Bugün size çok önemli bir konuyla geliyorum. Son zamanlarda gündemimizden düşmeyen ve bu soykırım bitene kadar da düşmemesi gereken Filistin halkı konumuz. Her gün çocukların aşıktan toprak yediği bir halktan bahsediyoruz. Dünyanın neresinde olursa olsun bir çocuk ya da kadına zarar gelse canımız yanıyor. Ama Filistin'de iki yıldır on binlerce insan, çocuk, kadın, doğmamış bebekler bile öldürülüyor. Bunun tek sebebi İsrail'in çıkarları için yaptığı bu soykırımıdır.

İki yıldır biz bu soykırımı karşı sesimizi çıkartıyoruz. Ama İsrail'i durdurmaya gücümüz yetmedi. Demek ki daha fazlasını yapmamız lazım. Emekçi halk Filistin için dünyanın her yerinde sokaklara çıkıyor. Filistin halkıyla dayanışma gösteriyor. Ama dayanışma tek başına yetmiyor. Bizim iktidarı İsrail ile tüm ticareti, ilişkileri kesmeye, İsrail'e tam ambargo uygulamaya zorlayacak eylemler yapmamız lazım. İsrail'e mal taşıyan gemileri engelleyen İtalyan liman işçilerinin yaptığını biz de yapabiliriz. İsrail'le iliş-

kilerin tamamen kesilmesini eylemlerle engelleyebiliriz.

İktidar bunu yapabilir ama yapmıyor. Çünkü ne İsrail ile ne ABD emperyalizmi ile arayı bozmak istiyor. Çünkü Türkiye NATO üyesi. Ülkenin her yerinde NATO üsleri var. ABD İsrail'i sonuna kadar silahlandırmak güçlendirmek istiyor ve soykırımı destekliyor. Türkiye de NATO'nun hedeflerinin dışına çıkamıyor. Hiçbir NATO üyesi ülke buna cesaret edemiyor. Ama emekçi halklar ayağa kalktığında halkın tepkisinden korktukları için iktidarlar da somut adım atmak zorunda kalıyorlar. Mesela şimdi çok sayıda Avrupa ülkesi halklar eylem yaptığı için Filistin devletini tanıma kararı aldı ve İsrail'e yaptırım uygulamayı tartışmaya başladı. Demek ki halkın tepkisi iktidarları bir şeyler yapmaya zorlayabiliyor.

Ben bu satırları yazarken Gazze'ye insani yardım götürmek için dünyanın dört bir ya-

nından bir araya gelen insanların oluşturduğu Sumud filosu, uluslararası sularda İsrail askerlerinin eline düştü. İçindekiler gözüktü. O gemilerdeki Filistin dostları derhal serbest bırakılmalı! Gazze'ye yardım ulaşması engellenemez! Yardım götürülen insanlara terörist muamelesi yapılamaz! Esas terörist katil İsrail'dir. Yaptıklarının hepsini çıkar uğruna daha çok toprak uğruna yapmaya devam eden Siyonistlerdir terörist!

Tabi ki bizler fabrikamızda da ülkemizde de çok fazla sorun yaşıyoruz. Bunlara karşı mücadele de ediyoruz. Ama Filistin'de yaşananlar belki hepsinden büyük. Hepimiz yüzümüzü oraya dönmeliyiz bugün. İsrail'e boykot Filistin'e özgürlük! NATO'dan çık NATO'yu yık!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

İnsanca ücret ve iş güvencesi için birlik olalım!

Metal iş kolunda toplu sözleşme görüşmeleri 13 Ekim'de başlıyor. 2025 yılında asgari ücretliler, kamu işçileri, kamu emekçileri ve emekliler sefalet koşullarına mahkûm edildi. Şimdi sıra metal işçilerine geldi. 150 bini aşkın metal işçisini kapsayan bu süreç, sınıf mücadelesi açısından önemli bir dönemeçtir ve işçi sınıfımız için ciddi kazanımlar elde etme fırsatı sunmaktadır.

Türk Metal Sendikası'nın açıkladığı sözleşme taslağı ise patronların taleplerini karşılar niteliktedir. Bu nedenle metal işçilerinin kendi taleplerini net biçimde ortaya koyması hayati önemdedir. Sözleşme sürecinde en temel talebimiz, insanca yaşanabilecek bir ücrettir. Yoksulluk sınırının altındaki ücretler kabul edilemez ve tartışma konusu dahi yapılamaz. Bununla birlikte, eşit işe eşit ücret uygulamasının hayata geçirilmesi, tüm metal işçilerinin sahip çıkması gereken bir haktır. İşten çıkarılan EYT'li ve kıdemli işçilerin yerine asgari ücretin biraz üstünde ücretlerle yeni işçilerin alınması sermaye için büyük bir fırsat yaratmaktadır; bu nedenle yeni işe giriş ücretlerinin yükseltilmesi hem kıdemli hem kıdemsiz işçiler için kritik bir mücadele alanıdır.

Sözleşmede vergi oranlarının sabitlen-

mesi de önemlidir; bu adım, vergi soygununu sınırlayacaktır. TÜİK verileri yerine gerçek enflasyon esas alınmalıdır. İş saatlerinin kısaltılması, taşeron, sözleşmeli, esnek ve kural dışı çalışma biçimlerinin sona erdirilmesi de önceliklerimiz arasında olmalıdır. Aynı zamanda keyfi işten çıkarmalara karşı iş güvencesi maddelerinin sözleşmede yer almasını sağlamak ve tepkimizi fiilen göstermek için birliğimizi korumalıyız.

Grev yasaklarını tanımamak ve "kazanana kadar grev" şiarıyla fiili, meşru mücadeleyi sürdürmek, işçilerin en güçlü silahı olan grev hakkını korumak açısından hayati önemdedir. Söz, yetki ve karar hakkının işçilerde olduğu, metal işçilerinin onayı olmadan hiçbir adımın atılamadığı bir süreci örgütlemek zorundayız. Sözleşme görüşmelerinin canlı yayınlanması ise kapalı kapılar ardında geleceğimizin belirlenmesine son verecektir.

Dilovası Copreci'den metal işçisi bir kadın

"Yüzünü bile görmediğin insanlar için" mücadeleye!

Merhaba yoldaşlar. Dilovası'ndan komşu fabrikamız Omsa işçilerinin zafer ile taçlanan sendikal mücadelesini kutlayarak başlamak istiyorum. Bu mektubumda kapitalist sisteme karşı mücadelenin kapitalist sistemin içinde yaşarken ne kadar zor olduğundan bahsetmek istiyorum. Sonda söyleyeceğimi başta söylemek isterim. Evet, hayat şartları mücadele etmek için çok zor. Hepimizin çok fazla sorumluluğu, bakmakla yükümlü olduğu çok insan var. Türkiye'de ekonomik sıkıntılar ve siyasi ortamın yarattığı kaos sebebiyle toplumsal yaşam, aile hayatı oldukça zorlaştı. Çocuk olmak, genç olmak, emekçi birer kadın ya da erkek olmak, emekli olmak, hayatın her evresi bir çile. Siyasal İslam ile harmanlanmış erkek egemen politikalar, ezilen halkların düşmanı düzen siyasetinin kirli oyunları kadınların, toplumun azınlık kesimlerinin yaşamları ve hakları üzerinde çok baskı oluşturuyor. İstibdad rejimi hem laik hem İslamcı sermayeye sırtını dayayarak Orta Vadeli Program'ı dayatıyor, emekçi halkın kanını emiyor. İnsan tüm bu karanlık gerçeklerin yanında hayatta kazanmayı başardığı haklara, özgürlüklerle baksa hepsinin geçmişinde

mücadele, çekişmeli belki kanlı bir kavga bulur. Tarihimiz mücadeleden ibarettir. Geçmiş bırakıp bugüne baktığımızda kendi tecrübemiz ile sabit olan en basit örnek, sendikalaşma süreçlerimiz ve sonrasındaki etkileridir. Biz emekçilerin gücü, üretimden gelen gücü, sokaktaki gücüdür. Bizler mücadelemizi diri tuttuğumuzda, gündelik hayatımızın bizi içine çeken ve etliye sütlüye karıştırmayan, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" dedirten birer robota dönüştüren sistemin döngüsünden çıkabiliriz. Artık gün evden işe, işten eve, hafta tatilinde ev işlerine, alışverişe gitme günü değildir. Filistin'de insanlık suçu işleniyor, emperyalistler dünyayı ağızlarından sular akararak bölüşüyor ve bunu o coğrafyaları kana bulayarak yapıyorlar. Ülkemizde bizler ise yoksullukla, baskıyla, keyfi yasa uygulamalarıyla, şiddet ve taciz ile mücadele ediyoruz. Çarkları kırma zamanı çoktan geldi çatı. Artık emekçiler olarak dil, din, ırk, cinsiyet,

mezhep ayrımı yapmayı bırakmalı ve gözlerimizi açmalıyız. Dünya gündemini ve memleketin gündemini kendi gündemimiz yapmalıyız. Yoksa çocuklarımıza gelecekte sunacağımız miras bu kokuşmuş düzen, insanlık dışı uygulamalarla yönetilen dünya olacak. Tüm emekçilere sesleniyorum, ömrünüzün geri kalanını çocuklarınıza onurlu bir gelecek bırakmak için mücadele ederek geçirmekten daha iyi bir yol var mı? Son sözleri işçi sınıfımızın şairi Nazım Hikmet'ten alıntılıyorum.

"Yaşamayı ciddiye alacaksın, yani o derecede, öylesine ki, /mesela, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda, /yahut kocaman gözlüklerin, / beyaz gömleğinle bir laboratuvarı / insanlar için ölebileceksin, / hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için, / hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken, / hem de en güzel en gerçek şeyin yaşamak olduğunu bildiğin halde."

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Ölümü gösterip sıtmaya razı ediyorlar

Merhaba dostlar. Smart Solar fabrikasında toplu sözleşme sürecimiz devam etmekle birlikte yeni bir aşamaya girdi. Haziran ayında %75 olarak vermiş olduğumuz taslağı Eylül ayında dönüş yapan patron, taslağı değerlendirdiğini ifade ederek bizimle resmen dalga geçtiğini gösteren bir karşı teklif verdi. Teklifte sözleşme yürürlük tarihinden doğan geriye dönük üç aylık hakkımız olan ödemeleri yapmayacağını dile getirdi ve Ekim, Kasım, Aralık aylarında ise sadece 3000 lira, Ocak ayında ise ilave olarak 3000 lira zam yapabileceğini ilettiler. Altı aylık dönem zamlarında ise enflasyon tutarını vereceğini ama refah payını veremeyeceğini de ekledi. Televizyonlarda ciddi kârlar elde ettiğini ve holdinginin her geçen gün büyüdüğünü dile getiren Smart Solar patronunun işçilere hak gördüğü zam işte tam da yukarıda genel hatlarıyla bahsettiğimiz zamdır. İşçilerin emek gücü ile zenginliğine zenginlik katan, devlet teşviklerini her fırsatta elde eden patronumuz, yeni doğan bir bebeğin aylık bez parasını bile işçiye çok görüyor.

Sendikamız Birleşik Metal-İş Gebze 1 No'lu şubemiz bu süreçte bizim mücadelemizi her daim sahiplendi. Patronun düşük zam teklifine karşı grev irademizi sahipleneceğini ve Smart Solar işçilerinin ekmek ve hürriyet kavgasını grevle taçlandıracağını, önce işçilerin dönüşsüz mola eylemiyle, sonrasında toplu sözleşme masasında patrona defalarca ilettiler.

Smart Solar işçileri aylarca zamsız çalıştıktan ve büyük umutlarla patronun teklifini bekledikten sonra artık tüm gücüyle grev iradesini sahiplenmiş du-

rumdadır. Smart Solar patronunun Gebze fabrikasında elde ettiği yüksek kârlar ile İzmir'de bir güneş paneli fabrikası ve ayrı olarak ham madde üretimi yapan yeni bir fabrika açan Smart patronunun, sözleşme dönemi işçilere dönüp adına teklif diyerek ilettiler bu utanç verici öneriyi tüm Smart Solar işçileri büyük bir tepkiyle karşıladı. Ancak biz işçiler tepkiyi söylenerek değil grev iradesine sahip çıkarak göstermeye hazırlanıyoruz. Üzerimizden ciddi sömürü elde edip fabrikalarının sayısını arttıran patronumuza tek sözümüz artık sadece grevdir. Enflasyonun yükseldiği, her şeyin pahalılaştığı, hükümetin Orta Vadeli Programının kılıcını işçinin tepesinde salladığı bir ülkede sadece biz Smart Solar işçileri değil tüm işçi sınıfının geleceği amasız, fakatsız grev iradesindedir. Gasbedilen haklarımız, iş cinayetlerinde yitirdiğimiz işçi dostlarımız, yoksulluktan intihar eden yurttaşlarımızın hesabını soramadığımız her gün daha fazla hesap ödüyüz. Kriz döneminin faturasını yeterince ödememiş gibi bize ölümü gösterip sıtmaya razı ettikleri teklifleri grevle başlarına çalacağız. İstibdadın patronlara vermiş olduğu bu rahatlığı işçi sınıfı bozacak ve "işçiler açken patronlara huzur yok" sloganını memleketin her organize sanayisinin sokaklarında haykıracaktır.

Dilovası Esitaş'tan metal işçisi bir kadın MESS'e karşı işgal grev direniş!

Merhaba Dostlar. Ben Dilovası Esitaş fabrikasından yazıyorum sizlere. Önümüzdeki günlerde MESS görüşmeleri başlayacak. 160 bin metal işçisini kapsayan MESS için taslaklar verildi. Verilen taslakları hepimiz gördük. Birleşik Metal %58.5'lik bir zam talep etti. Türk Metal'in açıkladığı taslağın ise işçilerin beklentisiyle alakası yoktu.

160 bin işçiyi kapsıyor dedik ama MESS'in sonucu hepimizi etkileyecek. O yüzden normal toplu iş sözleşmesi olarak görmemeliyiz. Hepimiz fabrikalarımızda ekonomik olarak ne hale geldiğimizi konuşuyoruz. Elimize geçen ücretin çoğu artan vergi dilimlerine gidiyor. Bir önceki seneyi bırakalım geçen ay alım gücümüzle bu ay arasında bile dağlar kadar fark var. TÜİK gerçeğe alakası olmayan sözde enflasyon rakamları açıklıyor. Asıl rakamları gelip bize sorsunlar. Her gün artan fiyatlar karşısında ezilip eziliyoruz, zar zor yetiştirmeye çalıştığımız maaşlarla vergi öderken patronlar ne yapıyor? Dünya kadar

vergi borçları silinip kârlarına kâr katıyorlar.

Birleşik Metal'in taslağında vergi diliminin %15'e sabitlenip kalanın patronlar tarafından ödenmesiyle ilgili bir maddesi var. Bundan dolayı bile Birleşik Metal'in taslağı ortak taslak olmalı ve tüm sendikalar tarafından sahip çıkılmalı. Hep birlikte kazanmak içinde mücadele etmeliyiz. 160 bin metal işçisinin kazanımları, işçi sınıfının kazanımları olacak.

Biliyoruz ki mücadeleyi bitirmek için grev yasaklarıyla gelecekler. Metal işçisi bu yasaklara alışkın. Nasıl ki 2025 yılını grev yasaklarını çöpe atarak ve o grevleri kazanarak başlattık, MESS'in getirecek olduğu yasakları da aynı şekilde ezip geçeceğiz. Çünkü biz işçilere hiçbir şey patronlar tarafından bahşedilmedi, altın tepside sunulmadı. Aldığımız her bir kuruşu mücadele ederek aldık. Yasakların karşısında, sermayenin karşısında örgütlülüğümüzle, birliğimizle aldık.

"İşgal grev direniş" sloganını omuz omuza meydanlarda hep birlikte söyleyerek mücadeleyi kazandık. MESS hepimizin savaşı ve verilecek mücadele tüm işçilerin mücadelesi olacaktır. Ayı gayrı demeden birlik olarak mücadelemizi yükselteceğiz ve zafere ulaştıracacağız.

İzmir'den metal işçisi bir kadın Patronların yalanlarına kanmayalım, birbirimize sahip çıkalım!

Merhaba yoldaşlar, ben İzmir Kemalpaşa'da çalışan metal işçisi bir kadımdır. İzmir bi süredir belediye işçilerinin eylemleriyle gündemde. Ben de bu şehirde yaşayan bir işçi olarak sınıf kardeşlerimizin durumunu bu mektubu okuyanlara aktarmayı görev bildim. Eğer ki patronlar tarafından yazdırılan, çizdirilen haberleri okuduysanız onların yalanlarına kanmayın, işçinin gerçeğini öğrenin istedim. İzmir'de çoğu ilçe belediyesi işçileri çok uzun zamandır (en azı 3 ay, en fazlası 1 senedir) maaşlarını ve yan haklarını tam bir şekilde alamıyor. Ya maaşlar yarım ödeniyor ya diğer haklar verilmiyor. Aylardır süren bu duruma işçiler uyarı eylemleriyle yanıt verdi. Ama bıçağın kemiğe dayandığı; televizyonlardan, gazetelerden çöp yığınlarını görüp, belki de "bunlar da maaş beğenmiyor" diye düşündüğünüz durum, işçilerin en az 3 ay hiç maaş alamamasıyla başladı. Evet maaşını alamayan işçi çöp toplamadı, sokağı süpürmedi. Aylarca belediye önünde bağırıp sesini duyuramayan işçiler, çöpler dağ olup da sokakları fareler basınca hatırlanır oldu. İşçilere defalarca sözler verildi, "belediyenin elindeki arsalar satılınca maaşların ödeneceği" söylendi. Arsalar satıldı, işçiler yine maaş göremedi. Belediye başkanları, üç ay boyunca tek bir kuruş maaş vermediği işçi evine nasıl ekmek götürür, çocuklarına nasıl harçlık verir

hiç düşündü mü? Şimdi bu tablonun oluşmasında suç çöp toplamayan işçide mi? Soruyorum size: hangimiz fabrikada aylarca maaş almadan çalışır? İşçilere yakıştırılan "kafasına vur ekmeğini al" tavrının yıkılması için üretimden gelen gücümüzü kullanmak yapacağımız en doğru şey. Ücretimizi alamıyorsak, sabahtan akşama, akşamdan sabaha kadar çalışıp iki tabak düzgün yemek yiyemiyorsak, insan yerine konmuyorsak tabii ki gücümüzü göstereceğiz. Biz memleketin içinde olduğu krizi yaratımlar değiliz. Bu kriz fabrikasıyla, belediyesiyle patronların krizi. Onların doymak bilmeyen kâr hırslarının krizi. Biz neden bunun bedelini ödeyelim? Bu yüzden işçi kardeşlerim, sokağımızdaki çöp toplanmadığında işçiye değil, onu o hâle getiren patrona yöneltelim öfkemizi. Zaten onlar oturdukları sırça köşklerde çöp sorunu yaşıyor değiller. Yine bütün derdi, sıkıntıyı çeken biziz. Çöpü toplamayan işçi de aynı mahallenin halkı, onun çocuğu da aynı sokakta oyun oynuyor. Halkın sağlığından bahsediliyorsa, o halkın içinde işçiler. O yüzden diyoruz ya hep derdimiz bir diye... Derdimizin bir olduğunu biliyorsak, çözümün de birlikten geçtiğini bilmeliyiz. Yarın biz işyerimizde bir mücadeleye girdiğimizde yanımızda patronlar değil, işçiler olacak. Ve o işçileri yanımıza çekecek öncü bilinç ise bizlerde!

Dilovası Dostel'den bir metal işçisi Birleşirsek kazanırız

Merhaba dostlar, Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. Eylül ayında başlamış olan ve 160 bini aşan metal işçisini ilgilendiren MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi yalnızca ücretlerin tartışıldığı bir masa değildir. Bu masa, emeğimizin karşılığını alıp alamayacağımızın, hayatlarımızın sefalet mi yoksa insanca yaşanacak bir düzey mi olacağının belirlendiği bir mücadele alanıdır.

Bir önceki sözleşme sürecinde, grev tarihine iki gün kala imzalanan sözleşmede metal işçileri üretime dokunarak MESS patronlarının ezberlerini bozmuş, grev iradesini ortaya koyarak önemli kazanımlar elde etmişti. O gün nasıl başardıysak, bugün de başarabiliriz!

Bugün ekonomik kriz derinleşmiş, enflasyon ve hayat pahalılığı işçi sınıfının belini büküştür. İşsizliğin rekor kırdığı, iş güvencesinin ortadan kaldırıldığı, ücretlerin vergi dilimleriyle daha yılın başından eridiği bir dönemdeyiz. Patronlar ağlıyor, "işler kötü" diyorlar ama rakamlar ortada: Ford, Tofaş, Bosch gibi devasa şirketler milyarlarca lira kâr açıklıyor. Demek ki kriz işçiye, kâr patronlara!

Erdoğan ile Trump arasında yapılan milyar dolarlık anlaşmalar patronlar için yeni kâr kapıları açıyor. Ama unutmayalım; bu anlaşmaların gerçek bedelini işçiler ödüyor! Bizim maaşlarımızdan kesilen vergilerle, cebimizden alınan KDV ve ÖTV ile, ekmekten ulaşma kadar her şeye gelen zamlarla bu paralar patronlara aktarılıyor. Onların masalarında milyar dolarlar konuşulurken, bizim soframızda ekmek küçülüyor. Bu yüzden vergi adaletsizliğine karşı mücadele etmek yalnızca ekonomik değil,

aynı zamanda sınıfsal bir zorunluluktur. Vergi yükü işçilere değil, patronlara!

Bugün maaşlarımızın en büyük düşmanı vergi dilimleridir. Daha yılın başında ikinci vergi dilimine giriyor, yıl boyunca ücretlerimiz dilim dilim eriyor. Patronlar kâr üstüne kâr yaparken işçiler aldığı zammı daha cebine koyamadan geri veriyor.

Birleşik Metal-İş taslağında bu haksızlığa karşı önemli bir talep yükseltti: Vergi dilimi %15'te sabitlenecek, üstü patronlar tarafından karşılanacak! Bu talep göstermelik bir söylem değil, bütün işçilerin ortak isteği ve hakkıdır. Bu yüzden yalnızca Birleşik Metal-İş değil, bütün sendikalar bu talebi sahiplenmeli, vergi adaletsizliğini ortadan kaldırmak için ortak mücadele gündemi haline getirmelidir.

İşsizlik patronların bilinçli tercihidir. Kriz döneminde işçi çıkartıp, işler açılınca daha az işçiyle daha çok iş yaptırmak onların oyunudur. Buna karşı tek güvencemiz örgütlülüktür. Her işten çıkarma, her baskı; direnişle, fabrika ölçeğinde mücadelelerle karşılanmalıdır. Metal işçileri bu seferberliğin öncüsü olmalıdır.

Dostlar, hiçbir hakkımız bize bahşedilmedi. Ne kazandıysak, dişimizle tırnağımızla, grevlerle, direnişlerle kazandık. Kavel işçilerinin yolundan yürüyen her işçi bugüne bir kazanım bıraktı. Bugün de yolumuz bellidir: İşgal, grev, direniş!

Geçen ay Omsa işçileri, direnişin 70. gününde fabrikayı işgal ederek inisiyatifi kendi ellerine

aldılar ve patronu dize getirdiler. 70 gün boyunca tazminatları bile ödemeyi reddeden patron, 17 saatlik işgale dayanamadı ve Omsa işçilerinin tüm taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Artık Omsa işçileri sendikalı olarak fabrikalarında işbaşı yapacak. Kimse bize altın tepside hak sunmayacak; tarihimiz bunun kanıtıdır. Kavel işçilerinden Omsa işçilerine kadar her hak ancak mücadeleyle alınmıştır. Bugün de çözüm bellidir: Fabrikalarda örgütlenmek, işçi komitelerini güçlendirmek, sendikaları tabandan baskılayarak patronların karşısına tek vücut halinde çıkmak!

Önümüzdeki süreç, "iş, aş, hürriyet" talebini büyütme ve krizlerin faturasını patronlara ödetme sürecidir. Bu büyük kavgaanın sonucunu belirleyecek olan biziz. MESS'in de MESS'in ısmarlama taslağını işçi sınıfına bir lütuf gibi sunan işbirlikçi Türk Metal sendikasının da karşısına tek vücut halinde dikilmeliyiz. Metal işçilerinin iradesini yansıtan tek taslak olan Birleşik Metal-İş'in taslağını ortak taslak haline getirmek için irade koymalıyız.

Aynı gayrı demeden, sendika ayrımı gözetmeden, bütün metal işçileri omuz omuza mücadele edersek; tek vücut olursak patronların sefalet dayatmasını geri püskürtebiliriz. Birliğimiz, mücadelemiz ve kararlılığımız en büyük gücümüzdür.

Gübretaş'ta grev üçüncü ayını devirdi!

Kocaeli'nin Körfez ilçesinde bulunan Gübretaş fabrikasında, Tarım Kredi Kooperatifi Genel Müdürlüğü ile Petrol-İş Kocaeli Şubesi arasında yürütülen Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri Ocak ayında başlamıştı. Anlaşmanın sağlanamaması üzerine 240 işçi insanca bir ücret talebi için 3 Temmuz'da grev ateşini yaktı ve o günden bu yana mücadeleyi kararlılıkla sürdürüyor.

Grev süresince Gübretaş işçilerine düzgün bir teklif yapmayan Tarım Kredi Kooperatifi Genel Müdürlüğü, son olarak teklifini yüzde 30'dan yüzde 33'e çıkarak gerçeklikten uzak bir teklifte ısrarcı olmaya devam etti. Halbuki aynı Tarım Kredi Kooperatifi Genel Müdürlüğü, henüz Ağustos ayında yaptığı açıklamada 2025 yılının ilk yarısında aktif büyüklüğünü 180 milyar liraya çıkararak %35 büyümeye gerçekleştirdiğini kamuoyuna duyurmuştu. 54 milyar lira olan özkaynak büyüklüğünü 74 milyar liraya taşıdığını

da ekleyerek büyük başarıları imza attığını ilan eden Tarım Kredi Kooperatifi Genel Müdürlüğü, tüm bu başarıların asıl mimarı olan işçilere insanca bir ücreti çok görüyor.

Bu da yetmezmiş gibi grev süresi uzadıkça patronların güdümündeki tarım haber siteleri ve sahte işçi sayfaları Petrol-İş sendikasını ve grevdeki işçileri kötüleyen paylaşımlar yapıyor, "Gübre krizi büyüyor, grev kimlerin çıkarına hizmet ediyor?" gibi manşetler atarak işçilerin mücadelesine kara çalıyor. Cevabını biz verelim: Ortada bir kriz varsa bu krizi çıkaran ve grevin üç ay boyunca uzamasına sebep olan Gübretaş

yönetiminden başkası değildir! Aynı sektördeki Toros Tarım fabrikasında yüzde 65 ile bitirilen sözleşme emsal niteliğinde dururken yüzde 33'lük teklifinde ısrar eden Gübretaş yönetimi tüm bu yaşananların baş sorumlusudur! Gübretaş işçileri insanca bir ücret için anayasal hakkı olan grev hakkını sonuna kadar kullanmaya devam ediyor, kullanmaya da devam edecek! Patronların iftiraları ve kara çalmalarına karşı görevimiz Gübretaş işçilerinin grevine destek olmak, dayanışmayı büyütmek, mücadelelerinde yalnız olmadıklarını onlara hissettirebilmektir! Gübretaş işçisinin grevi hepimizin grevidir!

Omsa'da zafer işçilerin: Atılan işçiler geri alındı, toplu sözleşme imzalandı! Zafer işgalle direnişle mücadeleyle geldi!

Kocaeli Dilovası'nda bulunan yüzde yüz İsveç sermayeli Omsa Metal fabrikası işçileri Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendikleri için işten atılmalarının ardından fabrikanın kapısının önünde 70 gün boyunca aileleriyle birlikte direndiler. Son olarak 15 Eylül günü fabrikeyi işgal ederek haklı talepleri için mücadele ettiler. 17 saatlik işgalin sonunda patron işçilerin taleplerini kabul ederek gasbettiği tazminatları ve tazminatlara ek olarak 4 brüt maaş ödemeyi kabul etmiş, talepleri karşılanan işçiler ise işgali sonlandırmışlardı. İşgalden yaklaşık 10 gün sonra sendika ile patron arasında yapılan görüşmeler sonuç verdi ve emsal bir kazanım olacak şekilde atılan işçilerin tamamı işe geri alındı ve Omsa Metal'de yetki itirazı geri çekilerek toplu iş sözleşmesi imzalandı.

Omsa işçilerinin hikayesi hepimizin hikayesi

İşgalin hemen ardından *Gerçek*'te Omsa işçilerinin mücadelesini değerlendirmiş ve gerekli dersleri çıkarmıştık. Orada da söylediği-

miz gibi Omsa'da ilk günden itibaren yaşananlar aslında Türkiye işçi sınıfı için bir ilk değildi. Türkiye'de özel sektörde sigortalı olarak çalışan işçilerin çok küçük bir kısmı (yaklaşık yüzde 6) toplu sözleşme kapsamında çalışıyor. Bu oranın bu kadar düşük olmasının en büyük sebebi anayasada tanımlanan sendikali olma hakkının fiilen gasbedilmesi. Patronlar sendikanın s'sini duydukları an öncü işçileri tazminatsız olarak işten atarak, tehdit ederek işçilerin örgütlü olmasını engellemeye çalışıyorlar. Eğer işçiler atılan arkadaşlarına sahip çıkarak eyleme geçerse bu sefer de Omsa'da gördüğümüz gibi bütün işçileri işten atarak bir nevi gemileri yaktığını gösteriyor patronlar. Tabi ki bu süreci sendikanın yetkisine itiraz izliyor ve yıllar sürececek bir yetki itirazı davası süreci başlıyor. Bu süreçte çoğu kez kapı önünde günlerce, aylarca hatta bazen bir yılı aşkın direnişler yaşanıyor. Bu direnişlerin her biri işçi sınıfının mücadelesinde birer mevzi oluyor ve sınıfa güç

katıyor. Omsa işçileri de direnişe geçtikleri ilk günden bu yana sadece kendi hakları için değil Türkiye işçi sınıfının tamamının sendikali olma hakkını geri kazanmak için mücadele ediyorlar.

Direnişten zafere Omsa işçileri yol gösteriyor

Omsa direnişi de yukarıda anlattığımız şekilde kendisinden önceki yüzlerce örnek gibi başladı. Birçok direnişte olduğu gibi zamanla işçiler kapı önünde hem maddi hem manevi olarak yıpranabilir ve direniş zamanla sönümlenebilirdi. İyi olasılıkla işçiler tazminatlarını ve tazminatlara ek kazanımlar elde eder, kötü olasılıkla iş dava sürecine kalırdı. Fakat Omsa'da böyle olmadı. Omsa işçilerinin mücadelesine önderlik eden

sendika yöneticileri ve öncü işçiler önceki deneyimlerden dersler çıkardılar. Bu çıkarılan derslere göre hareket ettiler ve direnişin ilk gününden son gününe kadar “geçmiştekilerle aynı şeyleri yaparak farklı sonuçlar beklemeyeceğiz” dediler. Zaferi getiren de

bu oldu. Omsa işçileri direnişin 70. gününde fabrikeyi işgal ederek inisiyatifi kendi ellerine aldılar ve patronu dize getirdiler. 70 gün boyunca tazminatları bile ödemeyi reddeden patron 17 saatlik işgale dayanamadı ve tazminatları ve tazminatlara ek 4 brüt maaş ödemeyi kabul etti. Daha önceki değerlendirmemizde de söylediğimiz gibi kazanımı getiren sadece üretimin durması değil işgalle birlikte inisiyatifin işçilerin eline geçmesiydi. Yine de bu kazanım bile sonuç olarak patronun bu sefer de parayı verip işçilerin anayasal hakkını gasbetmesi anlamına geliyordu. Fakat Omsa işçilerinin mücadelesi burada bitmedi. İşgalden sonra süren müzakereler sonuç verdi ve Omsa işçilerinin tamamı yeniden işbaşı yaptı

ve Omsa'da toplu sözleşme imzalandı. Omsa işçilerinin bu onurlu ve kahramanca mücadelesi kapı önü direnişlerini zafere ulaştıracak yolu gösteriyor.

Omsa işçilerinin yolundan işgalle grevle direnişle örgütlü mücadeleye

Türkiye'de anayasal hakkını kullanarak sendikaya üye olan işçilerin tazminatsız olarak işten atılması artık olağan bir hale geldi. Hakkını arayan işçiler ise birçok kez polis copuyla biber gazını karşısında buldu. Türkiye işçi sınıfına yoksulluğu yıllar boyunca bu şekilde zorla dayatmaya çalıştılar. İşte Omsa işçileri kendilerine ve bütün sınıf kardeşlerine reva görülen bu dayatmayı kırdı ve sendikali olma hakkını söke söke kazandı. Bu mücadele ezberleri bozdu ve işçi sınıfına yolu gösterdi. Şimdi ise Omsa işçilerinin açtığı yoldan yürümenin zamanı. Haydi! Bize dayatılan yoksulluğa, sefalete, işsizliğe karşı Omsa işçilerinin yolundan işgalle grevle direnişle örgütlü mücadeleye!

İzmir belediyeleri işçi düşmanlığında son noktada: İşçi ücretleri gasbediliyor!

Belediye işçilerinin mücadeleleriyle damga vurduğu İzmir'de, Eylül ayı da oldukça hareketli geçti. Geçtiğimiz aylarda on binlerce İzmir Büyükşehir Belediyesi (İZBB) işçisinin greviyle çalkalanan kentte, önce Buca'da ardından Karşıyaka'da işçiler ödenmeyen ücretlerini alabilmek için fiili mücadelelere girişti.

3 aydır ücretleri ve 6 aydır toplu sözleşme farkları ödenmeyen Buca Belediyesi işçileri, 9 Eylül'de belediye binasını işgal ederek mücadeleyi başlattı. 8 gün süren işgal sonunda Buca Belediyesi başkanı iki aylık ücretleri ödemeyi kabul etti ve

işgal sona erdi.

Karşıyaka Belediyesi'nde ise binlerce işçi, aylardır eksik ödenen ücretler sebebiyle Ağustos ayından itibaren belediye binası önünde uyarı eylemleri yapıyordu. İşçilerin bir kısmı hiç ücret alamazken bir kısmı ise Temmuz ayı ücretlerinin yüzde 36'sını alabilirdi. Eylül ayında da benzer şekilde ücretleri gasbedilen işçiler, fiili olarak iş bıraktı. Günlerce süren iş bırakmanın ardından ilçede çöp yığınları oluştu. Karşıyaka Belediye Başkanı Yıldız Ünsal ile İZBB Başkanı (aynı zamanda bir önceki Karşıyaka Belediye Başkanı) Cemil Tugay, Karşıyaka çar-

şısında biriken çöpleri toplayarak işçilerin eylemini kırmaya çalıştı. İşçilerin tepkisi sonrası geri adım atıldı ve 25 Eylül'de işçilerin talepleri kabul edildi.

İzmir'de “halkçı belediyecilik” sloganıyla girdiği seçimlerde 30 ilçe belediyesinin 28'ini ve İzmir Büyükşehir Belediyesini kazanan CHP, bir buçuk yıldır krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmeyi planlayarak işçi düşmanlığı örnekleri sergiliyor. CHP'li başkanlar sözleşme dönemlerinde işçilere sefalet ücretlerini dayatıyor, işçileri sendikalarından istifa etmeye zorluyor, greve çıkıldığında ise açıkça grev kırıclığı

yapmaya soyunuyor. Tüm bunların üzerine işçilerin ücretlerini dâhi düzenli ödemiyor. Belediye işçileri mücadeleye atıldığında ise ilçe belediyeleri Büyükşehir Belediyesinin izinden gidiyor. Sosyal medyada yalan yanlış rakamlar dolaşıma sürülüyor. İşçiler ile emekçi halk karşı karşıya getirilmeye çalışıyor.

Önümüzdeki dönemde de ücret talepli eylemlerin kaçınılmaz görüldüğü İzmir'de, belediyelerin içinde bulunduğu içler acısı tablo

ne belediye işçilerinin suçudur ne de emekçi halkın. Çoğu belediyeyi on yıllardır “sosyal demokrat” makyajlı patron partisi CHP yönetiyor. Bir çıkmaza girdiklerinde suçlu, aynı partili bir önceki yönetime atıp faturayı işçiye kesiyorlar. Belediye patronlarının krizin faturasını işçilere kesmesine karşı İzmir'in tüm emekçi halkını belediye işçilerinin mücadelesini sahiplenmeye davet ediyoruz.

İstanbul Havalimanı'nda THY'den bir işçi

THY'de şartlar dışarıdan görüldüğü gibi değil!

Merhaba değerli arkadaşlar, emekçi dostlar,

Ben THY'de çalışan bir emekçi kardeşinizim. Burada herkes bizlerin çok rahat olduğunu zannediyor fakat her şey dışarıdan görüldüğü gibi değil. İnsanlara zorunlu mesai adı altında baskı yapıyor. Bazı firmalar 6 ay deneme süresi, bazı firmalar da

3 ay deneme süresi koyuyor. Yıllık izinler tam kullanılmıyor, banka promosyonlarını bazı şirketler verirken bazılarında verilmiyor. Sendikali yerlerde bilinçli işçi sayısı bir el parmaklarını geçmez. Yasal zorunlulukları yani haklarını bilmeyen işçi sayısı %90'nın üstünde. Bu da patronların işine geliyor. İnsan kaynakları istediği

gibi at koşturuyor ve personelin haberi olmaksızın işten çıkarılıyor, neden sebep gözetmeksizin. Yani emeğin ve emekçinin halinden maalesef kimse anlamıyor vesselam. Öyle hayal edildiği gibi değil THY'nin iştiraklerinde çalışanların durumu. Ve tam aksine her an işte çıkarılma korkusu ile emekçiler işe geliyor, bu da gerçekten

biz emekçiler için çok üzücü bir durum. Aşırı iş temposu, aşırı yoğunluk ve bitkin bedenlerin çarpışmasına dönmüş bir döngü içerisindeyiz maalesef. Şimdilik bu kadar diyorum ve koşullar ne olursa olsun şunu hiçbir işçi arkadaşım unutmasın istiyorum: Emek her zaman ayakta duracak ve mücadele edecek vesselam!

Çerkezköy'den plastik fabrikasından bir işçi

Sürekli sayıyı arttırıp patronun cebini doldurmak üzerine kurulu bir düzen

Selamlar Arkadaşlar, Ben Çerkezköy organize sanayi bölgesinde enjeksiyon plastik fabrikasında çalışan bir işçiyim. Sizin de tahmin edebileceğiniz üzere diğer fabrikalardaki işçi arkadaşlarımızınkilere benzer biz de bazı konularda sıkıntı çekiyoruz. Genel olarak fabrika yönetimi işçilere ağır ve

haddinden fazla bir şekilde zorluk çektiyor. Makineler aşırı hızlılar ve bir işçi iki makineye bakıyor. Böyle bir fabrikada 2 makine yetmezmiş gibi iş durmasını diye moladaki arkadaşların da makinelerine bakmak, molaya çıkan işçiler birbirini yollamak zorunda kalıyor. Örneğin iki makineye bakan bir işçi, arkadaşını

molaya gönderdiği zaman dört makine bakmak zorunda kalıyor. Bu bir eziyet, işkence. Bizim bu makinelerimiz 300 ton basarak enjeksiyon yapıyor. Böyle bir güç üreten bir makineye bir tane işçi bakması gerekir. Ama biz yeri geliyor dört makineye bakıyoruz. Sürekli sayıyı arttırıp patronun cebini doldurmak

üzerine kurulu böyle bir düzen kimsene rahat vermez. İşçi fabrikada değer görmüyor. Biz değer görmüyoruz. Bize bunu yapmaya kimsenin hakkı yok. Bugün yazmak istediğim ise yine bizde olduğunu biliyoruz. Bu sayfalarda farklı fabrikalardan işçilerin yaşadığı sorunların da ben-

zer olduğunu okuyoruz, sonra aynı fabrikalarda işçiler örgütlendiğinde, sendikalaştığında durumun nasıl değiştiğini de okuyoruz. Genç bir işçi kardeşiniz olarak sizlerin düşünce ve tecrübelerinden faydalanmak bize de yol gösteriyor.

MESS'e karşı Kavel parolasıyla mücadele zamanı!

Metal sektöründe 150 bini aşkın işçiyi ilgilendiren MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri Eylül ayı itibarıyla başladı. Metal işçileri için mücadele günü geldi çatı. Sözleşme masasında sefalet ücretlerini ve sadaka niteliğindeki zam oranlarını dayatacak olan MESS patronları, Orta Vadeli Program'dan ve istibdadın grev yasaklarından güç olarak metal işçilerine krizin faturasını ödetmek isteyecekler. Türkiye'nin en stratejik işkolunda çalışan, sanayinin bel kemiği, Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Özçelik-İş üyesi 150 bini aşkın metal işçisi için bu zorlu mücadeleden zaferle ayrılmanın tek yolu örgütlü mücadele, parola işe işgal, grev, direniş!

Patronların planı: İşsizliği gösterip sefalete razı etmek!

Ford Otosan, Bosch, TOFAŞ, Arçelik, Renault gibi sanayi devi MESS firmaları şimdiden ölümü gösterip sıtmaya razı etmenin derdinde. Sözleşme dönemine denk getirilen işten çıkarma gündemleri, üç vardiya sisteminin ikiye düşürülmesi, "İşler iyi gitmiyor" söylentileri, sarı sendikaların beklentiyi düşürmeye yönelik sözleşme anketleriyle metal işçilerine ölümü gösteriyor. MESS ile danışıklı dövüş içerisinde açıkladığı taslak ise sıtmaya razı etmek anlamına geliyor.

MESS patronlarının resmi enflasyon oranında bir zam bile veremeyeceklerine

dair açıklamaları, firmaların ayakta kalabilmesi için ücretlerin düşük tutulması gerektiğine dair konuşmaları ve yılın son çeyreklerinde kârdan ettikleri zararları gözümüze sokmaları, sefalet ücretlerini normalleştirme çabalarından ibaret. Tüm patronların gözü bu sözleşmede olacak çünkü Orta Vadeli Program'dan aldıkları güçle işçi ücretlerini düşük zam oranlarını MESS sözleşmesi itibarıyla baskılamak istiyorlar.

İşçilerin talebi: Vergide adalet!

Metal işçilerinin gerçekleri ise farklı. Türk-İş'in açıkladığı verilere göre yoksulluk sınırı **90 bin lirayı** aşmışken metal işçilerinin eline vergiler kesildikten sonra ortalama **45 bin lira** kalıyor. Yılın büyük çoğunluğunu yüzde 27 vergi diliminde geçiren metal işçileri yıl bitmeden yüzde 35'lik dilimi bile görüyor. İşçilerin patronlardan daha çok vergi ödediği bu adaletsiz düzene karşı metal işçileri "Vergi yükü patronlara!" diyor. Sözleşme sürecinde

Birleşik Metal-İş sendikasının taslağında bulunan "Verginin yüzde 15'e sabitletme maddesi" işte bu yüzden göstermelik durmamalı, kırmızı çizgi olmalı! Türk Metal ve Özçelik-İş sendikalarında örgütlü olan işçiler de sendikalarına bu talebin sahiplenilmesi yönünde baskı yapmalı!

Kavel ruhuyla zafere!

Şimdiye kadar hiçbir hak verilmedi, hepsi söke söke alındı. En basit görünen kazanımlar bile kolay yoldan değil mücadelenin zorluğu içinde kazanıldı. Bugün de grev yasaklarının gölgesinde metal işçilerine sefaleti dayatmak istiyorlar. İşte bu yüzden zaferin yolu da grev hakkını grev yaparak kazanan Kavel işçilerinin ruhuyla bu mücadeleye hazırlanmaktan geçiyor. Aynı geçtiğimiz dönem küçük MESS grubunda grev hakkını grev yaparak savunan Grid Solutions, Hitachi, Schneider işçileri gibi...

MESS mücadelesine hazırlanan metal işçileri Kavel'i bilmeli, öğrenmeli, onun yolundan gitmeli! MESS sözleşmesinin merkezinde bulunan Koç Holding, 62 yıl önce Kavel işçilerine nasıl saldırdıysa günümüzde de 150 bini aşkın metal işçisine aynı şekilde saldırıyor. Hasım aynı, sermayeye kol kanat veren devlet aynı, sömürü aynı, saldırı aynı! O halde mücadele de aynı olmalı, metal işçileri Kavel'i örnek almalı! Saldırılarına karşı parola Kavel olmalı!

Levent Dölek

Olağanüstü direnişlerden olağanüstü kongreye: Tekgıda-İş nereye gidiyor?

Tekgıda-İş sendikası 27 Eylül'de olağanüstü kongre yaptı. Bir sendika ya da herhangi bir kurum neden olağanüstü kongreye gider? Adı üstünde olağanüstü bir şeyler olmuş olmalı değil mi? Gerçekten de oldu! 2024 yılında Tekgıda-İş işçi sınıfı tarihine geçen eylemlere imza attı. Bunlardan en önemlisi 6 ay süren Polonez direnişiydi. Ama aynı zamanda bütün işçilerinin grevi, Eker işçilerinin ve Perfetti işçilerinin direnişi de bu dönemde oldu. Bu sürecin arkasında ise Banvit ve Cargill gibi direnişler, Belkarper ve Adkotürk grevleri gibi oldukça sert geçen mücadeleler vardı. Tekgıda-İş bu mücadelelerle Türkiye'nin gündemine geliyor ve işçi sınıfı için umut oluyordu. Tekgıda-İş tüm sendikalarından çok önemli bir özelliği ile ayrılıyordu. Sadece yasal prosedür sonucu çıkılan grevlerdeki işçilere değil sendikal örgütlenme dolayısıyla işten atılan ve direnen işçilere de güçlü bir maddi destek sunuluyordu. İşçinin aidatı işçiye harcanıyordu. Biz de bunu tüm sendikalara örnek olarak gösteriyorduk. Tüm bu başarılarla sahada iki mücadelecisi işçi önderi Suat Karlıkaya ve Yunus Durdu'nun, sendikanın yönetiminde de Genel Başkan Mustafa Türkel'in önemli bir rolü vardı.

Bu hakkı her zaman teslim ettik. "Polonez işçisi nasıl kazandı?" yazımızda şöyle demiştik: "Polonez işçisi, Tekel'in direniş geleneğini bugüne taşıyan, işçiden aldığı aidatı direnişteki işçiye harcayan Tekgıda-İş'le ve bu sendikal anlayışı yıllardır hayata geçiren Mustafa Türkel'le buluştu. Tekel'in önderlerinden Yunus Durdu Polonez işçisinin komutanı oldu. Polonez işçisi barikatları aşarken yine Tekel'in önderlerinden Suat Karlıkaya'yla birlikte savaştı. Polonez işçisi, önderliği ile bütünleşti, zorluklar karşısında yılmadı, birliğini bozmadı. A planı tıkandığında B planına geçti. Bazen gelişine vurdu. Yeri geldi keçi gibi direndi yeri geldi tırtıl gibi ilerledi. Kelebek gibi uçmaya arı gibi sokmaya da hazırdı. Polonez işçisi böyle kazandı!"

Sonrasında Polonez işçisinin meydana kazandığını masada kaybettiğini de gördük. Perfetti sözleşmesi büyük hayal kırıklığı yarattı. Sendika kötü sözleşmelere imza atmaya başladı. İşler en son Eti Gıda da patronla kol kola işçi kıyımı yapmaya kadar vardı. 2024'ün olağanüstü mücadeleleri birilerini olağanüstü rahatsız etmişti. Biz bu rahatsızlığı Polonez direnişi sırasında sezmeye başlamıştık. Gün gün, saat saat tarihi yazılacak. Polonez işçilerinin günlüklerinde hepsi var. Perfetti işçilerinin hafızasında saniye saniye her şey kayıtlı. Kimse merak etmesin, bu tarih bu mücadelenin önderlerinin hatalarını da yazacak. Ama Tekgıda-İş'i Türk Metal gibi bir sarı sendikaya dönüştürmek isteyenlerin ihanetini de yazacak. Hatalar düzeltilmelidir, muhasebesi yapılmalıdır, işçilere hesap verilmelidir ve gelecek mücadeleler için dersler çıkarılmalıdır. Ama ihanetin izahı da affı da yoktur!

Evet Tekgıda-İş bürokrasisinin bir kanadı grev ve direniş çadırlarını, işçilere verilen dayanışma paralarını bu sendikanın geleneğinden söküp atmak için olağanüstü bir çaba içine girmiş ve sonunda bunu başarmıştır. Olağanüstü kongre sonucunda sadece Genel Başkan Mustafa Türkel kaybetmemiş, sendikayı direne direne var eden Yunus Durdu ve Suat Karlıkaya gibi işçi önderlerinin de iş akitleri feshedilmiştir. Ne var ki işçi mücadelesine iş akdiyle değil gönül bağıyla bağlı olanların ekmek ve hürriyet kavgasına bağlılıklarını feshedemezsiniz. Polonez işçileri gibi sendikasına aidat bağıyla değil üzerindeki sendika önlüğüne damlayan kanıyla bağlanmış işçilerin hesap sormasını engelleyemezsiniz.

Sendikanın mücadelecisi geçmişini silmeye çalışanlar kongre salonunda yüzlerine yeni genel başkanın maskelerini takarak, konfetiler patlatıp, meşaleler yakarak sendikaya nasıl bir rota çizdiklerini de göstermişlerdir. Bu çocukça hareketler de nerden çıktı demeyin. Türk Metalli işçiler bu şovları çok iyi bilir ve tanır. Konfetiler patlamaya, meşaleler yannmaya başlamışsa ya işçi satılmıştır ya da satış yakındır. İşte Tekel'den Polonez'e direnişin sendikası olmuş olan Tekgıda-İş'e çizilen rota Türk Metal rotasıdır. Ama madem bu rotayı çizdiler o zaman özendikleri sendikanın yakın tarihini biraz daha iyi araştırınlar. Bir fırtına gelir o maskeleri söküp atar. Konfeti patlatıp meşale yakan delegeler ihanetlerin hesabını soran işçilerden kaçacak delik arar.

Smart Solar işçileri grev dedi! İşgalden greve mücadele edenler kazanacak!

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde (GOSB Tembelova) bulunan, Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Smart Solar fabrikası işçileri 22 Ekim tarihine grev kararı aldılar. Grev kararının fabrikada büyük bir coşku ile ilan edilmesi Smart Solar işçilerinin kararlılığını gösteriyor.

Dün işgalle sendikal hürriyeti kazananlar bugün ekmeği için grev diyor!

Smart Solar patronu toplu sözleşme görüşmeleri boyunca uzlaşmaz bir tavır sergiledi. 60 günlük müzakere sürecinde teklif dahi vermeyerek işçileri kıskırttı. Daha sonra ise dalga

geçer gibi resmi enflasyon oranına dahi yaklaşmayan teklifler sunarak Smart Solar işçilerinin sabrını taşırdı. Smart Solar patronu işçilerin iradesini kırmak ve motivasyonunu düşürmek için elinden gelen her şeyi yapsa da bırakın moral bozmayı, tam tersine, Smart Solar işçilerinin mücadele azmi her geçen gün arttı ve artmaya devam ediyor. 2022 yılında önce sendikanın yetkisine itiraz edip sonra da öncü bir işçiyi işten çıkarmaya çalıştığında da benzer umutlar besliyordu patron. Smart Solar işçileri ise o gün fabrikayı

işgal ederek asla mücadeleden vazgeçmeyeceklerini gösterdiler. Fabrika işgaliyle sendikalı olan işçiler bugün de ekmeklerini büyütme için her türlü baskıya karşı grev iradesini ortaya koyuyorlar. Zafer işgalle grevle mücadele etmeyi seçen Smart Solar işçilerinin olacak!

SAG Hidrolik işçileri ekmek ve hürriyet için direniyor!

Sakarya'nın Hendek ilçesinde bulunan yüzde yüz İtalyan sermayeli SAG Hidrolik işçileri, düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendiler. Bunun üzerine patron ilk olarak bir öncü işçiyi işten çıkardı. Patronun bu saldırısının ardından SAG Hidrolik işçileri direnişe geçtiler. Direniş devam ederken patron bir kadın öncü işçiyi tam da düğünün olduğu gün işten çıkararak işçilerin anayasal haklarına saldırmaya devam etti. Fakat SAG Hidrolik işçileri her türlü baskıya ve tehdide rağmen anayasal hakları için

kararlılıkla mücadele ediyorlar.

SAG Hidrolik patronu, işçilerin anayasal sendikal olma hakkını gasbetmek için her türlü yöntemi denedi. İşçilerin telefonlarının içeri alınmadığı sorgu odaları kurarak işçileri sendikadan istifa ettirmeye çalıştı. Ama ne yaparsa yapsın bir SAG Hidrolik işçisini dahi yolundan döndüremedi. SAG Hidrolik işçileri sendikal hakları için, insanca bir yaşam için direniyorlar. Onlar kazandığı zaman bütün işçiler kazanacak. Yaşasın SAG Hidrolik işçilerinin onurlu mücadelesi!

Emperyalistten Filistin'e dost olmaz!

Geçtiğimiz ay yaşanan bazı gelişmeler emperyalizmin Filistin meselesine bakışına dair kafa karışıklığına neden oluyor. Eylül ayının sonlarında Birleşik Krallık (Kanada ve Avustralya ile birlikte) ve Fransa Filistin Devleti'ni tanıma kararı aldı. İsrail tarafından öfkeyle karşılanan bu gelişme, aslında Filistin halkının mücadelesine ya da topraklarına geri dönüş başta olmak üzere haklarını kazanmasına yönelik bir destek içermiyor. Tam tersine geçmişten bugüne emperyalizmin dayatmasıyla Filistin hareketinin gündemine sokulan sözde "iki devletli çözüm", bölünmüş ve tamamen İsrail'e tabi kılınmış bir Filistin sözde devletini tanıma adı altında, İsrail'in Siyonist projesine ilelebet meşruiyet sağlamayı amaçlamaktadır.

Filistin devletinin tanınmasıyla ilgili Batı dünyasında tartışma yaratan mesele, ABD emperyalizmi ile Avrupa emperyalizmi arasında Batı Asya'daki egemenlik mücadelesinin bir uzantısı. ABD'nin İsrail ile kurduğu neredeyse organik ilişki, Trump'ın hamleleri ile daha da ileri taşıyor. Netanyahu, sadece Gazze'yi değil, Batı Şeria'yı da ilhak edeceğini söylüyor. Böyle bir durum, 1990'lardaki Oslo süreci sonrasında ortaya çıkan ve ABD'den ziyade Avrupalı emperyalistlerle daha iyi ilişkileri olan Filistin Özerk Yönetimi'ni, dolayısıyla Avrupa'nın bölgedeki etki kanallarından birini tehdit ediyor. İngiltere ve Fransa da buna tepki veriyor. Olan biten bu.

Sumûd filosu direncin simgesi

Filistin halkının dostları da boş durmuyor ve yozlaşmış iktidarların tüm işbirlikçi politikalarına rağmen halkların bağrında Filistin davasına destek giderek artıyor. Geçtiğimiz Ağustos ve Eylül aylarında Filistin halkının tüm dünyadaki milyarlarca dostunun gözü kulağı, Gazze'deki Siyonist ablukayı delmek üzere İspanya, Tunus, İtalya ve Yunanistan'dan yola çıkan yaklaşık 50 gemilik Sumûd (Arapça'da kararlılık, direnç) Filosu'ndaydı. İsrail'in en başından yaptığı tehditler ve drone saldırıları ve olumsuz hava koşullarına rağmen Siyonist ablukayı delerek Gazze'ye yardım malzemesi ulaştırmaya çalışan filo mürettebatı 2 Ekim'de İsrail ordusu tarafından durduruldu ve teknelerine ve yardım malzemelerine

el kondu. Sumûd'a yönelik Siyonist saldırı tüm dünyada eylemlerle protesto edildi. İtalya'da 3 Ekim günü 2 milyon kişinin katıldığı, limanlar, yollar, lojistik hatlar, bazı kamu hizmetlerinin durdurulduğu büyük bir grev düzenlendi. Devrimci İşçi Partisi de İstanbul, İzmir ve Ankara'da eylemler yaptı.

450 kişinin bir kısmı derhal sınır dışı edilirken, bir kısmı bu haber hazırlanırken halen İsrail'in elinde tutsaktı. İsrail, Sumûd rehinelere bırakmak için "İsrail'e izinsiz girdim deport edilmeyi kabul ediyorum" yazılı bir kağıt imzalatıyor. Biz İsrail'e değil Filistin'e geldik diyerek bu

kâğıdı imzalamayı reddedenler halen Siyonist zindanda rehine olarak tutulmakta. Sumûd'un ardından yeni bir filo daha İtalya'dan yola çıktı. Şimdi gözümüz kulağımız onda olacak. Filistin'deki soykırıma karşı emperyalizme ve İsrail'e karşı mücadele hem enternasyonalist dayanışmayı harlıyor, hem emekçi halkımıza emperyalistlerin gerçek yüzünü gösteriyor, hem de istibdad rejiminin yaldızını kazıyor. Nehirden denize Filistin özgür olana dek durmak yok, hep beraber mücadeleye devam edeceğiz.

Trump'ın iş takipçileri

Trump'ın Filistin direnişine teslim ol çağrısını içeren planı için iş takipçiliği yapanların başında Türkiye'deki siyasi iktidar var. Trump'ın 23 Eylül'de aralarında Erdoğan, Katar Emiri Şeyh Temim bin Hamed Al Sani, Suudi Arabistan Velihaht Prensi Muhammed bin Selman ve Ürdün Kralı II. Abdullah'ın da bulunduğu Arap ve Müslüman liderlerle Gazze üzerine yaptığı toplantı, Filistin halkına yapılacak teslim ol çağrısına bunların desteğini temin etmeyi amaçlıyordu. Öyle de oldu. Bu liderler Hamas'ı iknaya giriştiler. Sadece Filistinlilerin değil, tüm Batı Asya halklarının hamisi olma iddiasını taşıyan Erdoğan'ın bu görevi alması, böyle bir toplantıda, Filistin halkının katili Trump'ın hemen sağına oturtulmuş olması anlamlı. İstibdad medyasınca bunun bir diplomatik başarı olarak pazarlanması ise tam bir çarpıtmadır. 30 Eylül'de

Erdoğan'ın çıkıp "Ben ABD Başkanı Donald Trump'ın Gazze'de kan akışını durdurmaya, ateşkes sağlamaya yönelik çabalarını ve liderliğini takdir ediyorum" demesi, bu savaşta istibdadın fiilen emperyalizm ve Siyonizm'in yanında olduğunu gösterir. Çünkü Trump'ın planının içeriğinin Filistin halkının aleyhine Siyonizm'in lehine olmasının yanı sıra "bir emrime bakar, bu anlaşmayı kabul etmezseniz size cehennemi getireceğim hepiniz öleceksiniz" tehdidi ile dayatıldığı unutulmamalıdır. Durum buyken, Filistin'e destek eylemlerinde Erdoğan'ın ve istibdad rejiminin Siyonizm ile işbirliği yaptığını haykıran insanların hem de tutuklu bir biçimde yargılanıyor olması ise, istibdadın mızrağı çuvala sokmaya çalıştığını gösterir. Elbette buna izin vermeyeceğiz. İstibdadın yaldızını kazımaya devam edeceğiz.

Siyonist İsrail devletinin Filistin halkına yönelik soykırımı iki yılı doldurdu. Bundan iki yıl önce Filistin direniş örgütlerinin başlattığı El Aksa Tûfanı Siyonistlere bir şok yaşatmış ve Filistin halkının tarihten silinemeyeceğini kanıtlamıştı. 7 Ekim 2023 tarihindeki bu operasyondan bir hafta sonra İsrail'in başlattığı Gazze saldırısı ve soykırım ise hız kesmeden devam ediyor. Filistin halkı ise, hem bu katliama

karşı savaşıyor hem de açıklıkla, salgın hastalıklarla boğuşuyor.

Filistin halkının bu onurlu mücadelesini desteklemek için biz de 7 Ekim'in ikinci yılında sokaklara döktük. Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları'nın ve Devrimci İşçi Partisi'nin de bileşenlerinden olduğu Filistin Eylem Komitesi, 5 Ekim Pazar günü Taksim Atatürk Kültür Merkezi'nden Dolmabahçe'ye kadar sürecek olan bir yürüyüş düzenledi.

Devrimci İşçi Partisi, Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları ile birlikte "Siyonizme ölüm, Filistin'e hürriyet!" pankartıyla kendi kortej düzeninde yürüyüşe katıldı. Yürüyüş esnasında "Aksa Tûfanı onurumuzdur!", "Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!"

Halk Gazzeli çocukların kanı var diyerek kola içmiyor! Erdoğan Gazzeli çocukların kanını döken Boeing'den uçak alım anlaşması yapıyor!

Dünya'da ve Türkiye'de Filistin halkıyla dayanışmanın önemli başlıklarından biri de Siyonist İsrail'i destekleyen, soykırıma ortak olan şirketlere ve onların ürünlerine yönelik boykot hareketidir. Boykot hareketi sadece mal ve hizmet boykotunu değil yaptırım ve yatırımların geri çekilmesi (BDS hareketi) taleplerini de içeriyor.

Emekçi halk "Filistin'e özgürlük! İsrail'e boykot!" diyor!

Filistin'e destek için pek çok insan günlük hayatta sıklıkla tüketilen Coca Cola ve Pepsi gibi içecekleri içmiyor, McDonald's, Burger King gibi fastfood restoranlarına gitmiyor, Ariel, Persil gibi temizlik ürünü satıcıları, Carrefour gibi marketler, HP ve Intel gibi teknoloji şirketleri de boykot listesinde yer alıyor. Popüler kahve zinciri Starbucks da boykotla adı en çok geçen şirketler arasında. Ayrıca akademik ve kültürel alanda da güçlü bir boykot hareketi var.

Örneğin Türkiye'de üniversitelerin İsrail bağlantılı projeleri ve etkinlikleri iptal etmeleri için kampanyalar yürütülüyor ayrıca İsrail'de en çok yatırımları bulunan Zorlu Holding'e ait Zorlu PSM'deki konserlerini iptal eden müzik grupları da olmuştur.

Boeing sadece bir uçak şirketi değil kanlı bir silah şirketidir! Boykot listesinin tepesinde!

Erdoğan İsrail'e karşı İslam dünyasını defalarca ticari yaptırım uygulamaya çağırdı. AKP sık sık İsrail'e karşı boykot çağrıları yapıyor. Ne var ki sözle eylem uyumuyor. Soykırımda kan döken silah ve teknoloji şirketleri boykot listesinde ve Erdoğan'ın ABD gezisinde 200 uçak için anlaşma yaptığı Boeing bu listenin en tepesinde! Boeing sanılan aksine sadece yolcu uçağı üreten bir şirket değil. Bu şirket ABD'nin en önemli silah şirketlerinin başında geliyor. İsrail'in Gazze'ye hava bombardımanlarıyla dehşet kusan F15

savaş uçaklarının, Apache taarruz helikopterlerinin üreticisi doğrudan Boeing şirketi. Ayrıca hastanelerin bombalanmasında ve en büyük sivil katliamlarının gerçekleştirilmesinde kullanılan sığınak delici MK84 bombalarının JDAM isimli güdümlü kitleri de yine Boeing tarafından üretiliyor. Tüm bu özellikler dolayısıyla Filistinliler Boeing şirketini boykot listesinin en tepesine taşımaktadır.

Boykot edilen bir bardak kahve dahi değerli! Kanlı Boeing şirketinden 40 milyar dolarlık alım anlaşması derhal iptal edilmeli!

Devrimci İşçi Partisi ve birçok kurum BDS hareketini destekliyor. Aktif olarak Siyonizmin katliamlarına destek veren şirketlere karşı boykot çağrısı yapıyoruz. Boykot edilen tek bir bardak kahveyi dahi değerli ve anlamlı görüyoruz. Ancak aynı duyarlılıkla kanlı Boeing şirketinden 40 milyar dolarların konuşulduğu uçak alımı yapılmasını da reddediyoruz!

Siyonist soykırımının ikinci yılında Filistin halkının sesi meydanlarda!

sloganları atarak Filistin halkının sesini Taksim'den Dolmabahçe'ye yankılandırırdık. Yürüyüş esnasında Alman Konsolosluğu'nun önünden geçerken "İşte burası Siyonist yuvası!" sloganımızla Almanya emperyalizminin İsrail'e desteğini de teşhir ettik.

Birleşik Metal'li işçiler Filistin halkının yanında olduğunu gösterdi

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na bağlı sendikalarından işçiler de sendika kortejleriyle eyleme katıldılar. Birleşik Metal İşçileri Sendikası üyesi metal işçileri attıkları canlı sloganlarla ve güçlü katılımla yürüyüşe damga vurdular. Sendika başkanı Özkan Atar da kortejin başında işçilerle birlikte yürüyüşte yer aldı. İşçiler "Nehirden denize özgür Filistin!" sloganlarını güçlü bir şekilde

atarak Filistin'in yanında olduklarını tüm emperyalistlere, Siyonistlere ve onların işbirlikçilerine bir kez daha gösterdi.

Yürüyüş sonrasında okunan basın açıklamasında bu topraklardan soykırıma sağlanan desteğin derhal durdurulması talebi bir kez daha haykırıldı. Siyonizm'in ve onun işbirlikçilerinin olduğu her yerde, İsrail ile tüm ilişkiler kesilene dek bulduğumuz her yerde intifada ruhuyla mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

İzmir ve Ankara da İsrail'e karşı eylemdeydi

Sadece İstanbul'da değil, aynı zamanda Türkiye'nin diğer şehirlerinde de Filistin halkının onurlu mücadelesi olan El Aksa Tûfanı'nın yıl dönümü

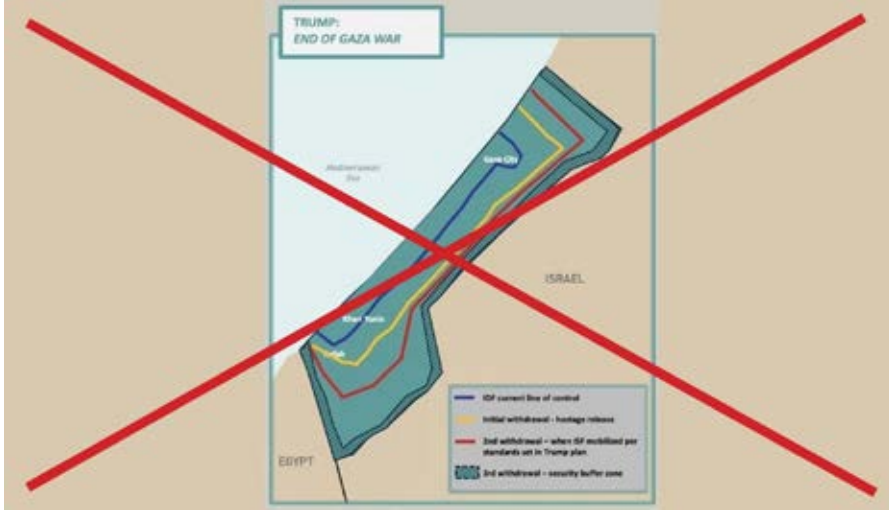
selamlandı ve soykırım lanetlendi. DİP, İzmir'deki eylemde de dövizleriyle ve yürüyüş esnasında atılan sloganlarla Filistin halkının sesini emekçi halka ve gençlere ulaştırdı, onları İsrail'e tam ambargo talebini yükseltmek için mücadeleye çağırdı. Ankara'da da Emek ve Demokrasi bileşenlerinin çağrısıyla düzenlenen yürüyüş ve basın açıklamasına yine parti olarak katıldık. İstibdadın iki yüzütlüğü bu yürüyüşte de teşhir edildi ve basın açıklamasında tüm Ankara halkına Filistin halkıyla dayanışma çağrısı yapıldı.

Gazze'de mütareke planına da Siyonizmle işbirliğine de hayır!

29 Eylül günü Amerikan emperyalizminin başı faşist Donald Trump ve soykırım suçlusu baş Siyonist Binyamin Netanyahu, Beyaz Saray'da ortak bir açıklama yaparak, Gazze için sözüm ona barış planlarını dünyaya duyurdular. Emperyalist ve Siyonist küstahlığın nadide bir örneği olan bu 20 maddelik plan, Filistin direniş örgütlerinden Hamas'a doğrudan teslim olmayı ve silah bırakmayı dayatırken, İsrail'in Gazze'den çekilmesini bile, her biri aksamaya ve ertelenmeye açık bir dizi adımla, aşamalı bir süreç olarak öngörüyor. Hamas seçimle işbaşına geldiği Gazze'de hiçbir siyasî rol üstlenmemeyi, sadece emperyalistler ve Siyonistler böyle uygun gördü diye kabul etmek zorunda bırakılırken, Siyonist İsrail sadece Gazze'yi ilhak etmeyeceğini açıklıyor ve Batı Şeria'yı ilhak hakkını dahi elde tutuyor. Dahası, en sınırlı şekliyle Gazze ve Batı Şeria'da bir Filistin devletinin kurulması dahi, bu planla hemen hemen imkansızlaşıyor. Nitekim basın açıklaması sırasında Donald Trump'ın Netanyahu'nun Filistin devletine kesinlikle karşı olduğunu belirtmesi de, planın amaçlarını açıkça ortaya koyuyor. Plan metninde bir Filistin devleti yalnızca ve yalnızca "Filistinlilerin özlemi" olarak tanınıyor. Ne lütf!

Planda belki tek gerçek taviz olarak, Filistin direnişinin elinde bulunan İsraililerin serbest bırakılmasına karşılık müebbet cezası almış 250 Filistinli tutsak ve 7 Ekim'den bu yana tutsak edilen 1.700 Filistinlinin serbest bırakılması öngörülüyor. Bunun dışında İsrail'in vadettiği tek şey, sürmekte olan soykırımda frene basmak. Dahası, Gazze'den İsraili işgalciler tedrici olarak çekilirken, Müslüman nüfuslu ülkelerin asker vereceği bir Uluslararası Güvenlik Gücü, İsrail'in pis işini Gazze'de sürdürmek ve Gazze'yi işgal altında tutmakla görevlendiriliyor. Kurulacak yeni gücün adı bile uğursuz! İşgalci İsrail ordusu için İngilizce kullanılan kısaltmadan, yani IDF'ten bir harfle ayrılarak, ISF adını alıyor. İşgalin askeri kısmını Müslüman nüfuslu ülkeler üstlenirken, süreci ise ABD ve Britanyalı emperyalistlerin başını çekeceği uluslararası bir kurulun yönetmesi planlanıyor. Başında da ABD emperyalizminin Irak işgalinde pis işlerini yapmakta uzman olduğu için kendi basınınca "fino köpeği" lakabı takılan eski İngiliz başbakanı Tony Blair olacak.

Bu süreçte Filistinlilerin üstleneceği tek rol, yayınlanan şemada da görüleceği üzere, herhangi bir kudreti olmayan bir çeşit Filistinli polis gücünün, şu anda Batı Şeria'da olana benzer biçimde, bu kurulun emrine girmesi. Yani tam olarak, Birinci Dünya Savaşı sonrasında, Britanya, Fransa ve

İtalya'dan oluşan emperyalist üçlünün İstanbul'u işgal edip kendi temsilcilerinden oluşan bir kurulla yönetmesi ve Osmanlı polisini kendi emrine memur etmesi gibi, şimdi de emperyalistler arası bir kurul Gazze'yi yönetip, Filistinlileri de kendine asker etmeye girişiyor. Bu dönem Türkiye tarihine, "mütareke İstanbul'u" olarak geçmiştir. Şimdi emperyalizm, "mütareke Gazze'si" oluşturma hedefindedir.

Bu plan kabul edilse bile hayata geçirilebileceği şüphelidir. Hamas ve diğer direniş örgütleri silah bırakmayı kabul etse ve Batı Şeria'da işbirlikçiliğin en hain örneklerini vermiş olan Mahmud Abbas rejimi aynısını Gazze'de uygulamaya girişse dahi, emperyalistlerin ve Siyonistlerin Gazze'yi kontrol etmelerini sağlayacak güçte bir yerel işbirlikçiler ağı oluşturmaları kolay olmayacaktır. Unutulmasın, soykırım sürecinde, direnişe karşı parlatmak için kendine yerel bir müttefik arayan Siyonizm, çok sayıda siyasî hareketin bulunduğu Gazze'de, hiçbir hareketin saflarında aradığı işbirlikçileri bulamayıp, Yaser Ebu Şebab diye, İsrail işgaline kadar uyuşturucu ticareti sebebiyle Gazze'de tutuklu bulunan bir çeteciyle iş birliği yapmak zorunda kalmıştı. İsrail'in askeri ve lojistik desteğine rağmen Ebu Şebab adlı bu güç, Gazze'de ancak birkaç ay etkinlik gösterebilib, direniş örgütleri ile girdikleri birkaç silahlı çatışma sonrası etkisini yitirmişti. Gerçekten de yiğit Gazze halkının saflarından işbirlikçi hareketler çıkarmak Siyonizm ve müttefikleri için kolay olmayacaktır. Olur da yerel işbirlikçiler bulunsa dahi, Trotskiy'in Nazi işgalindeki Avrupa için kullandığı veciz ifadeye referans yapacak olursak, emperyalistler, Siyonistler ve işbirlikçileri her Gazzelinin başına bir asker dikemeyeceğine göre, direnişin bir şekilde yeniden doğmasına da engel olamayacaktır.

Siyonizm ve onun ağababası olan emperyalizm, tam da bunu bildiği için, planını Uluslararası Güvenlik Gücü adıyla, bazı Müslüman nüfuslu ülkelerdeki işbirliğine hazır rejimlerden destek almak üzere inşa ediyor. Daha plan açıklanır açıklanmaz, henüz Hamas'ın ve genel olarak direniş güçlerinin resmî cevabı dahi bilinmezken, Türkiye, Suudi Arabistan, Birle-

şik Arap Emirlikleri, Katar, Mısır, Ürdün, Pakistan ve Endonezya'nın yangından mal kaçırmaya çalışması Trump planına destek açıklaması yapması, emperyalizmin ve Siyonizmin yardımına koşmaya hazır olanların da kimler olduğunu gösteriyor. Bu ülkelerden özellikle Pakistan ve Endonezya'nın asker gönderme konusunda başı çekeceği, diğer ülkelerin kimisinin maddî kimisinin ise siyasî olarak sürece destek vereceği anlaşıyor. Savaşın ve mücadelenin şartlarına bağlı olarak, direniş örgütlerinin çok ağır şartları içeren bir anlaşmayı dahi kabul etmesi bazı durumlarda anlaşılabilir. Bazen zaman kazanmak, toparlanmak ya da halka nefes alacak alan sağlamak öncelik haline gelebilir. Yani tartıştığımız şey, bu planın Hamas ve direniş güçleri tarafından kabul edilmesi ihtimali ile ilgili değildir. Burada mesele, daha direnişin cevabı bile gelmemişken emperyalizmle ve Siyonizmle eşgüdüm içinde direniş siyasî olarak köşeye sıkıştırmak isteyen işbirlikçi rejimlerin alçaklığıdır.

Bundan bir asır önce, o dönemki başkenti olan İstanbul'a emperyalist ordular giren, şehrin polislerinin onlara asker, Damat Ferit hükümetinin de işgalciye siper olduğunu görme zilletini yaşayan bu toprakların halkının bu projeye vereceği cevap bellidir. Suriye'de İsrail ile husumet değil rekabet ilişkisi içinde olan Türkiye'nin Uluslararası Güvenlik Gücü'ne asker vermesi pek mümkün gözüküyor. Ancak sadece siyasî destek yoluyla da olsa Türkiye'yi mütareke Gazze'sini kurma yönündeki Trump planına ortak etmek gibi bir kara lekenin, bu toprakların emekçi halkının alınına çalınmasına izin veremeyiz. Gazze'nin düşmanları emekçi halkımızın da düşmanlarıdır. Bu planın işbirlikçiliği görevine soyunma cüretini gösterenlerin, emekçi halkımızdan buna uygun bir cevap alması da kaçınılmaz olacaktır.

Gazze'de Trump planına hayır! Trump planına değil, Gazze'ye destek ol!

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!

Yıkılsın Siyonist İsrail devleti! Nehirden deniz özgür Filistin!

Ertuğrul Oruç

İsrail'e yaptırımlar devam etmeli, bunlar sağlık alanını da kapsamalı!

İsrail iki yıl boyunca dünyanın gözü önünde Filistin'de soykırım uyguladı. 20 maddelik mütareke planı, İsrail'in uyguladığı soykırımı durdurmanın yöntemi olarak pazarlanan, gerçekte ise Filistinlilerin geri dönüş hakkını da devlet kurma hakkını da tanımayan bir teslim alma planı. Bu nedenle Filistin'e uluslararası destek, tempo yitirmeden devam etmelidir. İsrail'e uygulanacak kapsamlı yaptırımlar belki eskisinden bile daha yakıcı hâle gelmiştir.

İsrail'e uygulanacak yaptırımların bir alanı da sağlık alanıdır. Muhtemelen tarihsel olarak İsrail'e yaptırımların en az uygulandığı alanlardan biridir. Uluslararası mecrada, işte tam da sağlık alanında Türk Tabipleri Birliği (TTB) İsrail'e yaptırım konusunda tarihsel önemde çok önemli bir dizi adım atmış bulunuyor.

Soykırımın başladığı ilk günlerden itibaren İsrail, Gazze sağlık sistemini ve altyapısını bilerek hedef aldı. İsrail, iki yıllık süreçte her bir hastaneyi bombaladı ve çoğunu kullanılamaz hâle getirdi, 1.500'ün üzerinde sağlık çalışanını öldürdü, üç yüzden fazla sağlık çalışanını ise tutsak etti. Gazze'deki kötü yaşam koşulları ve sağlık hizmetine erişememe, salgınlara, ciddi sağlık bozukluklarına ve ölümlere sebebiyet verdi, hâlâ da vermeye devam ediyor. Yaşanan bu soykırıma karşı dünya ayağa kalkmışken Dünya Tabipleri Birliği (Dünya TB) ve İsrail Tabipleri Birliği (İsrail TB), soykırımın başından beri inatla İsrail devletinden yana tutum aldı, onu aklamak için çabaladı.

Hekimlik ve tıp değerleri, kendi hükümeti bile olsa doktorlara hiçbir otoritenin etkisi altında kalmaksızın işkenceye, kötü muameleye vb. karşı mücadele etmeyi, sessiz kalmamayı görev olarak biçer. Bu durumun istisnası olmaz. İsrail TB, soykırım süresince İsrail devletinin Gazze'de uyguladığı soykırıma, gözaltına aldığı/tutukladığı Filistinlilere yaptığı hepsi apaçık ortada olan kötü muameleye, işkencelere kayıtsız kaldı. Yaptığı açıklamalarda Hamas'ı ve Filistinlileri suçlayan ama kendi hükümetinin işlediği suçlara ses çıkarmayan bir tavır sergiledi. Bu süreçte dünyadaki tüm doktor birliklerini temsil eden Dünya TB'nin tutumu da aynen İsrail TB gibi ne yazık ki utanç vericiydi. Aynı şekilde konuya dair açıklamalarında Filistin tarafını suçlu ilan eden, hastaneleri yerle bir eden İsrail'e tek söz söylemeyen bir doktor birliği olarak davrandı.

TTB, buna dur demek için Dünya TB'ye 23 Temmuz 2025'te Gazze'de yaşanan insanlık dramının sonlandırılması adına İsrail hükümetine çağrı yapan bir basın açıklaması yapması talebiyle mektup yolladı. Ayrıca TTB, Dünya TB'nin Genel Kurulu'nda görüşülmek üzere İsrail hükümetine ve İsrail TB'ye aktif tutum alması için çağrıda bulunan bir karar önerisi sundu. Dünya TB ise beklendiği üzere İsrail kelimesini ağzını almadan dostlar alışverişte görsün diye bir açıklama yayımladı. Daha sonra TTB, İsrail TB'ye Eylül 2025'te, İsrail hükümetinin işlediği insanlık suçlarına ses çıkarmamaya devam etmesi durumunda İsrail TB ile ilişkilerini askıya alacağını ve diğer tabip birliklerini de bu tutuma davet edeceğini bildiren bir mektup gönderdi.

TTB'nin bu girişimlerinden kısa bir zaman önce Britanya Tabipleri Birliği (Britanya TB), TTB ile benzer kaygılarla Dünya TB'ye çağrı yapmış, Gazze'deki sağlık felaketine sessiz kalan İsrail TB ile ilişkilerin askıya alınmasını önermişti. TTB, kendisiyle benzer tutuma sahip Britanya TB ile Ekim 2025'te Dünya TB'ye karşı ortak tutumlarını içeren ve Dünya TB Genel Kurulu'na sunulmak üzere hazırlanan bir dilekçeyi, Dünya TB'ye üye tabip birliklerinin imzasına açtı.

İmzaya açılan dilekçeye farklı ülke tabip birliklerinden imzalar gelmeye devam ediyor. İsrail TB'yi ise bir telaş almış. İsrail TB, Britanya TB'ye ve TTB'ye mevcut pozisyonlarını değiştirmeleri yönünde girişimlerde bulunurken diğer ülke birliklerine de aslında ne kadar doğru tutum alan bir tabip birliği olduğunu, hakkının yendiğini anlatma çabasına girmiş durumda. İsrail TB'nin bu tutumu, TTB'nin girişiminin değerini kanıtlar nitelikte.

İsrail'e uygulanacak yaptırımlar, sağlık alanını da kapsamalıdır. TTB'nin, Britanya TB ile beraber uluslararası alanda beraber yürüttükleri bu mücadele çok güzel bir örnek teşkil etmektedir. Dünyadaki pek çok tabip birliğinin Dünya TB'ye ve İsrail TB'ye tavır almakta tutuk kaldığı bu çorak ortamda, çölde vaha olmayı başaran başta TTB Merkez Konseyi'ne ve TTB Dış İlişkiler Bürosu'na, çorbada çok önemli tuzu olan İstanbul Tabip Odası Filistin'le Dayanışma Çalışma Grubu'na teşekkürü borç biliriz. Sağ olun, var olun.

Kürt sorunu da Kürt işçisi ve emekçisinin ekmek ve hürriyet mücadelesi de sürüyor!

Türkiye’de hâkim sınıfların, onların siyasî temsilcilerinin, şovenistlerin ve milliyetçilerin dilinden düşmeyen bir anlatı var. Kürt halkının yaşadığı haksızlıkların Cumhuriyetin eski yıllarında kaldığı, “Eski Türkiye” ile tarihe gömüldüğü ve günümüz toplumunda “Kürt” olmanın eskisi gibi bir sorun olmadığına dair bir anlatı bu. Düzen siyaseti her ne kadar “Kürtler artık ezilmiyor” dese de geçmişte uygulanan “kart kurt” milliyetçiliği yerini Kürt kimliğini Türklüğün bir alt parçası olarak gören, Kürtlerin varlığını Türklerin hamiliğinde sürdürülebileceğini şart koşan bir milliyetçiliğe bırakmıştır. Geçmişte Kürtçe’yi yasaklı dil olarak kabul eden devlet politikası yerini Kürtçe’nin göstermelik kabul edildiği ancak anadilde eğitim hakkının bir türlü hayata geçirilmediği bir sürünceme politikasına bırakmıştır. Geçmişte Kürt halkının siyasî partilerini kapatmış olan yasakçılık, Kürt halkının siyasî iradesini kayımlarla, tutuklamalarla ve her daim bir tehdit olarak süren parti kapatma davalarıyla ipotek altına alan bir istibdadla sürmektedir.

Kürt işçi ve emekçileri ezilmenin ve sömürülmenin mezalimini yaşamaya devam ediyor

Günümüzde Kürtler yeraltı ve

yerüstü zenginliklerine sahip bereketli topraklarda yaşamasına rağmen Kürt halkının yoksulluğu alabildiğine devam ediyor. Kürt işçileri ve emekçileri, kendi topraklarında yaşadıkları yoksulluğun ve işsizliğin sonucu olarak Türkiye’nin dört bir yanına gelmek zorunda kalıp en ağır sektörlerde geçimlerini sürdürmeye çalışıyor. Geçmişte ağaların ve beylerin boyunduruğuna karşı özgürlük mücadelesi veren Kürt köylülerinin torunları, günümüzde kapitalizmin en ağır sömürü koşullarında burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini sürdürüyor. Gebze’deki fabrikalardan Tuzla’daki tersanelere, İstanbul’un inşaatlarından Karadeniz’in tarlalarına, İzmir’in turizm işletmelerinden Antep’in tekstil atölyelerine kadar Kürt proletaryası, ezilmenin ve sömürülmenin iç içe geçtiği bir mezalimi halen yaşamaya devam ediyor.

Newroz meydanlarından sınıf mücadelesine

İşte bu yüzden nerede olursa olsun işçi eylemlerinde, grevlerde, direnişlerde Kürtçe halaylar ve özgürlük türkülleri eksik olmuyor. Halkların kardeşliği talebiyle Newroz meydanlarını dolduran Kürt işçileri ve emekçileri aynı zamanda fabrika ve işyerlerinde de sendikal mücadeleden geri durmuyor. Düzen siyaseti işçi sınıfını kimliklere ayır-

maya çalışsa da sınıf mücadelesi Kürtleri, Türkleri ve tüm kesimlerin işçilerini grev çadırlarında, mücadele meydanlarında birleştiriyor, kardeşleştiriyor.

Sömürgeci burjuvazi sadece Kürtlerin değil her millettten, memleketten işçilerin düşmanıdır

Kürt halkı da geçmişte büyük bedeller ödeyerek verdiği mücadeleler sonucu hâkim sınıfları geçmiş politikalarından taviz vermeye zorlayabilmiştir. Örgütlü işçilerin sendikal mücadelede sömürüyü ortadan kaldırmaya da onu azaltarak patronları taviz vermeye zorlaması gibi. Ancak ne işçi sınıfının nihai kurtuluşu ne de Kürt halkının tam özgürlüğü ve eşitliği sağlanabilmiştir. İşçi sınıfına ve emekçi halka yoksulluk, hayat pahalılığı ve işsizlikten başka bir şey vadetmeyen hâkim sınıflar bugün Kürt emekçi ve yoksul halkına da sömürü, zulüm ve yeni savaşlar dışında bir şey vadetmiyor. Her millettten, memleketten işçi sınıfıyla Kürt halkının düşmanları ortak! Orta Vadedi Program’ı işçi sınıfına musallat edenlerle Kürtlerin topraklarını sömürerek zenginleşenler aynıdır! Yıllarca Kürt halkının siyasî iradesini çiğneyenlerle işçilerin grev hakkını hiçe sayanlar aynıdır! Kürtlere gerçek bir anadilde eğitim hakkını çok

görenlerle işçilerin sendikal hakkını tanımayanlar aynıdır! Yolu ve yöntemleri değişse de savaş yerini sözde açılımlara bırakmış gözükse de sömürgeci anlayış değişmiyor. Kürt halkının esareti, işçi ve emekçilerin boynundaki zincirleri daha da sıkı sarıyor. Bu esaret sömürgeci burjuvazinin güçlenmesi ve daha da zenginleşmesinin önünü açıyor.

Kahrolsun sömürgecilik! Kahrolsun emperyalizm ve Siyonizm! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Tüm bunların yanı sıra işçi sınıfını kimlikler üzerinden bölmeye çalışan düzen siyaseti, İsrail’e kılımı kıpırdatmazken yeri gelince Kürt halkını İsrail’e müttefik gibi gösteren şovenist ve milliyetçi propagandadan da geri durmuyor. Bu topraklarda anti-emperyalist ve anti-Siyonist mücadele, halkların kar-

deşliği mücadelesinden ayrılmaz! Kürt halkının mücadelesinin tarihini bilen, ulusal bilince sahip bir Kürt emekçisi Kürt halkının Filistin halkıyla kader ve mücadele birliğini unutmaz. ABD’nin ve İsrail’in gerçek yüzünü bilir. Yüreği emperyalizme ve Siyonizme karşı haklı bir öfkeyle dolu olan herkes de bilmelidir ki Kürt halkı başta olmak üzere ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkını kabul etmeyen hiçbir hareket emperyalizme ve Siyonizme karşı halkların gönüllü ve kararlı bir mücadele cephesi inşa etmesini sağlayamaz! Bu yüzden Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve haklı talepleri sömürülen bir toplumun sınıf mücadelesiyle kavuşmalı! İşçi sınıfının birliği, halkların kardeşliği ile tamamlanmalı! İşte o zaman bu toprakların kadim halkları eşit, özgür ve kardeşlik içinde yaşayabilir, işte o zaman gerçek kurtuluşun kapısı aralanabilir.

Özrü kabahatinden büyük!

Meclis açılışında Dem Parti salona gelen Erdoğan’ı ayakta karşıladı, Erdoğan da Dem Parti sıralarına giderek parti eş başkanı Tuncer Bakırhan’la tokalaştı. Erdoğan Dem Parti’nin diğer eş başkanı olan Tülay Hatimoğulları’nı ise pas geçerek diğer sıralara yöneldi. Sömürgeci burjuvazinin “petrol açılımı” sürecine yapılan barış ve çözüm makyajının aktığı bir an yaşandı. Tabii ki Dem Parti seçmenleri ve genel olarak Kürtler bu muameleden rahatsız oldu. Onca baskıların ve haksızlıkların, halen hapiste siyasî rehine olarak tutulan Kürt siyasetçilerinin varlığının üzerine iktidar sözcüleri ne zaman barıştan ve çözümden bahsetse araya mutlaka bir tehdit cümlesi sıkıştırıyor, Dem Parti milletvekili ve yöneticilerinin fazlasıyla hürmetkâr hâl ve tavırları da açıkçası pek de içe sinmedi.

Kürdün Alevinin yaşadığının bir özeti: Önce görmezden geldi sonra da tanımadı!

Belli ki bu sorun gündeme geldi ve akşam yapılan resepsiyonda Erdoğan yine Dem Partililerin olduğu yere gelip durumu düzeltmek için “kusura bakmayın bugün öyle bir hatamız oldu” diyecek oldu ama bunu derken elini uzatıp hitap ettiği kişi Tülay Hati-

moğulları değil bir başka kadının milletvekiliydi. O sırada Erdoğan’ın yanında olan Dem Parti milletvekili Meral Danış Beştaş, Erdoğan’ı uyararak özür dilediği kişinin başkası olduğunu belirtip parmağıyla Tülay Hatimoğulları’na işaret etti. Erdoğan o kadar ilgisizdi ki karşısındakilerden birinin elini sıkıp diğerinin yüzüne bakarak herhalde doğru kişiyle muhatap olmak için şansını arttırmaya çalıştı. Yani Erdoğan’ın özrü kabahatinden büyük oldu. Aslında yaptığı saygısızlıktan ne üzgün ne de pişmandı. Umursamazlığı ve üstten bakışı tam da bu ülkenin Kürtlerinin, kadınlarının, Alevilerinin (Tülay Hatimoğulları bir Arap Alevisi) ve tüm ezilenlerinin yaşadığı dışlanmanın adeta bir özetidir.

Erdoğan kendisini ve milletini aşağılayan Trump’ın adamlarını tanımamazlık eder miydi?

Aslında Erdoğan da, arka-

daşım dediği Trump tarafından tüm dünya önünde “aptal olma” denerek aşağılanmıştır, son ziyaretinde dahi Trump’ın övüyor mu sövüyor mu belli olmayan Beyaz Amerikalı ırkçılığına maruz kalmıştır. Ama Erdoğan, ne Trump’ın Başkan Yardımcısı JD Vance’i ne Dışişleri Bakanı Rubio’yu ne de ABD’nin Ankara Büyükelçisi Thomas Barrack’ı tanımamazlık eder miydi? Hepsisi tescilli ırkçı, Siyonizm yanlısı ve Müslüman düşmanı olan bu tiplere, hiçbir zaman öyle ya da böyle bu ülkenin ezilen halklarının temsilcisi olmuş milletvekillerine yaptığı saygısızlığı yapar mıydı? Nerede Kürt sorunu nerede Alevi sorunu, Kürtler de Aleviler de milletvekili oluyor diyenler bu yaşananlara baksınlar! Ve en çok da Türkler bu manzaradan ders çıkarsın. Herkes Marx’ın “bir başkasını ezen ulus asla özgür olamaz” sözü üzerinde düşünsün!

10 Ekim’in hesabını, Türk ile Kürdün kardeşliğini, işçi sınıfının birliğini sağlayarak soralım!

10 Ekim 2015’te Ankara Garı önünde Türkiye tarihinin en ölümcül bombalı saldırısında, 103 insanımız hayatını kaybetti. DİSK, KESK, TTB, TMMOB gibi sendika konfederasyonları ve meslek örgütlerinin öncülüğünde işçiler, emekçiler, gençler Emek, Barış, Demokrasi Mitingi için bir araya gelecekken Ankara’nın göbeğinde, devletin gözü önünde iki ayrı canlı bomba ortalığı kana buladı.

10 Ekim katliamı AKP’nin siyasî olarak en çok ihtiyacı olduğu anda devletin göz yummasıyla yaşandı. Gezi isyanı ve Kobani serhildanları AKP iktidarında yıkıcı etkiler yaratmıştı. Üstüne 7 Haziran 2015 seçimlerinde AKP ilk büyük siyasî yenilgisini alarak meclis çoğunluğunu yitirmişti. Çözüm süreci denen süreç askıya alınmış ve savaş yeniden başlamıştı. 1 Kasım seçimlerine giderken AKP’nin ihtiyacı olan şey, kitlelerin sokaktan çekilmesini sağlayacak korku ortamının doğması ve sandık için avantaj sağlamaktır. İşte bu süreçte Diyarbakır’da, Suruç’ta ve

nihayetinde Ankara’da büyük katliamlar ardı ardına gerçekleşti.

10 Ekim katliamı Türkiye’yi neredeyse bir iç savaş ortamına soktu ve işçilerin, emekçilerin, gençlerin, ezilen Kürt halkının ekmek ve hürriyet taleplerini bastırmak için kullanıldı. AKP 10 Ekim ve ardından yaşanan süreci, kendi iktidarını yeniden tesis etmek için kullanırken Türkiye burjuvazisi de iktidarını sürdürmek, kârlarını ve çıkarlarını korumak amacıyla bu sürecin destekçisi ve suç ortağı oldu.

10 Ekim katliamının üzerinden 10 yıl geçti. Şimdi tarihten ders çıkarma zamanıdır. İktidar zaten katliamın suç ortağıydı ama muhalefet de katliamın hesabının sorulması için kılımı bile kıpırdatmadı. Çorum, Maraş, Madımak gibi sayısız katliamın hesabı da hâlâ sorulmadı. Demek ki bu düzen böyle sürdükçe hesap sorulmayacak. 10 Ekim’in hesabını sormanın yolu, Türk ile Kürdün kardeşliğini, işçi sınıfının birliğini sağlamaktan ve bu düzeni alaşağı etmekten geçiyor!

Ankara'nın kara bahtı: Ankara'yı parsel parsel satanların konserlerden para kaldıranlara karşı savaşı!

CHP'ye yönelik belediye operasyonları Ankara'ya sıçradı. Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin 2021-2024 yılları arasındaki konserleriyle ilgili "görevi kötüye kullanma" ve "ihaleye fesat karıştırma" suçlamalarıyla yürütülen soruşturmada 14 kişi gözaltına alındı. Bunlardan beşi 26 Eylül'de tutuklandı. Ankara Büyükşehir Belediyesi (ABB) tarafından düzenlenen konserlerde kamunun zarara uğratıldığı ve belirli kişilere menfaat sağlandığı yönünde önemli ve ciddi iddialar var. Ne var ki aynı, İstanbul'da Ekrem İmamoğlu'na yönelik iddialarda olduğu gibi burada da ne yolsuzluğa karşı mücadele ne de temiz eller operasyonu var. Öyle olsa bu operasyonun amigoluğunu AKP'li Bülent Arınç'ın Ankara'yı parsel parsel sattı dediği, Tayyip Erdoğan'ın fiilen görevden aldığı eski ABB Başkanı Melih Gökçek ve oğlu yapar mıydı?

Ne yolsuzluğa karşı mücadele ne de temiz eller...

Bunu istemelerinin sebebi sadece gelecek seçimi kaybetme korkusu değil. Esas niyetleri mevcut rejimi sağlamlaştıracak, petrol açılımını güvenceye alacak, sermayenin ve emperyalizmin taleplerine uygun bir anayasa yapmak. Bunun için erken seçim dayatmak yerine kendi seçimleriyle meşgul olan, davalarla kuşatılıp çıkış yolunu petrol açılımı komisyonlarında ve arka kapı diplomasisinde arayan bir CHP istiyorlar. Bu yüzden kurultay davasını çıkardılar. Bu davada eski Genel Başkan Kemal Kılıçdaroğlu'nu kullandılar. Kılıçdaroğlu'nun adamları bunu beceremedi. TGRT gibi bir istibdad kanalının dışında kimseden kabul görmediler. Temmuz ayında mahkeme "mutlak butlan" kararı verir, CHP'nin son büyük kurultayını yok hükmünde ilan eder de Kılıçdaroğlu

geri döner diye bekleyenler yanıldı. Dava Eylül'e ertelenirken belli ki istibdad rejimi bu işi biraz daha pişirmek gerek diye düşünmekteydi.

Kılıçdaroğlu ve adamı görevi başaramadı

Daha sonra CHP İstanbul üzerinden merkezi kuşatma yoluna gittiler. Önce İstanbul'a kayyım atayıp tutturabilirlerse "mutlak butlan" kararını çıkartacaklardı belki de. Bu kirli işi yaptırarak kişi olarak ancak Gürsel Tekin'i bulabildiler. Gürsel Tekin bu kirli işe memur edilirken, Avukat Rezan Epözdemir'i casusluk suçundan hapse yollayan fotoğrafta baş köşede yer alıyordu. Kirli siyaset içinde bir emlak baronuna dönüştüğüne dair iddialar ortalığa saçılmıştı. Gürsel Tekin istibdadın operasyonuna memur olmasa belki de ona da Silivri yolları gözükecekti. Durumu o kadar acıklıydı ki onunla aynı safta olan eski CHP İl Başkanı Canan Kaftancıoğlu bile onunla aynı karede olmamak için köşe bucak kaçtı. Binlerce polisle CHP binasını fethederken kendini cümle aleme rezil eden Gürsel Tekin istibdad rejimi için dahi kullanışlı bir aparat olmaktan çıkınca, bir YSK kararı ile kullanılmış peçete gibi fırlatılıp atıldı. "Mutlak butlan" davası bu sefer de 24 Ekim'e ertelendi. Bu esnada CHP'de delegelerin imzasıyla yeni bir olağanüstü kongre yapıldı. Özgür Özel ve ekibi tekrar seçildi. 24 Ekim'de mutlak butlan kararı çıkması halen mümkün ama Kılıçdaroğlu'nun geçici dahi olsa CHP'yi yönetmesi artık mümkün değil.

Mansur Yavaş'a Gürsel Tekin şantajı mı?

Ankara operasyonu da tam bu aşamada anlam kazanıyor. Çünkü istibdadın Kılıçdaroğlu'na biçtiği rol CHP'yi yönetmek değil bölmek.

Ama gelinen aşamada Kılıçdaroğlu CHP'yi bölmeyi dahi başaramıyor. Bunu yapması için Mansur Yavaş gibi halen prestij sahibi birilerinin devreye girmesi gerekiyor. Belli ki Mansur Yavaş'ın bu ana kadarki pasif tutumu yeterli görünmüyor. Mansur Yavaş Kılıçdaroğlu'nun yanında harekete geçmediği için istibdad cephesi ona karşı harekete geçiyor. Gürsel Tekin gibi istibdadın operasyonuna memur olmayı mı seçer yoksa operasyonun kendisine ulaşmasını mı bekler önümüzdeki günlerde göreceğiz!

Hürriyete giden yol CHP'yle bütünleşmekten değil ondan kopmaktan geçiyor!

Ne var ki tüm yaşananlardan çıkan tek bir sonuç var. İstibdadın niyeti kötü, yöntemleri hukuksuz ve keyfi olsa da bir gerçek var ki o da CHP'nin burjuva partisi olma karakteri, batı emperyalizmine biat edişi, onu hürriyet mücadelesinin bir parçası değil haini yapıyor. Ne kendi tabanına güven veriyor ne emekçi halkın geniş kesimlerinin güvenini kazanabiliyor. Sebebi belli! Dün AKP ve Erdoğan'a karşı tek seçenek olarak sunulan Kılıçdaroğlu bugün AKP'yle ve Erdoğan'la çalışıyor. Yarın Mansur Yavaş'ların hatta Özgür Özel'lerin benzer yola girmeyeceğinin garantisi var mı? Özgür Özel'in Devlet Bahçeli ile flörtü ise hiç ama hiç güven vermiyor. Dolayısıyla emekçi halk için istibdada karşı hürriyet mücadelesini kazanmanın yolu bir kez daha CHP'yle bütünleşmekten değil ondan kopmaktan geçiyor. İstibdada karşı hürriyetin öncüleri burjuvazinin bürokratlardan, müteahhitlerden ve faşistlerden devşirilmiş sahte kahramanları olamaz! Memlekete hürriyet işçilerle ve işçilerin devrimci saflarına katılan mücadelecilerle gençlikle gelecek!

Armağan Tulun

Emekçi kadınlara iş yok, iş varsa geçinebilecek ücret yok, kreş hiç yok

A ile yılı ilan edilen, ekonomi toparlanacak, istihdam artacak denilen 2025'in ilk dokuz ayı, emekçi kadınlar için hiç de öyle pembe tablolarla çizildiği gibi yaşanmadı. DİSK-AR'ın son verilerine göre Türkiye'de geniş tanımlı işsizlik %29,7, kadınlarda bu oran %39,2. Yani Türkiye'de her üç kişiden biri işsizken, kadınlarda bu oran neredeyse her iki kişiden biri düzeyinde. Kadın istihdam oranı ise sadece %32. İş bulabilenlerin yarısından fazlası ise güvencesiz, kayıt dışı ya da yarı zamanlı işlerde çalışıyor. Yine DİSK-AR'ın verileri gösteriyor; çalışma çağındaki 33,5 milyon kadından sadece 6,6 milyonu kayıtlı ve tam zamanlı istihdamda.

Türkiye bir asgari ücretli ülkesi. Asgari ücret kapsamında yani asgari ücretin yüzde 10 fazlası ve altında çalışanların oranı %48,9 iken kadınlarda bu oran %58,4. Asgari ücret zaten çoktan açlık sınırının altına inmiş durumda. Türk-İş'in Eylül'de açıkladığı rakamlara göre açlık sınırı 27 bin 970 lira, yoksulluk sınırı ise 91 bin 109 lira. Yani bu ülkede dört kişilik bir ailenin her bir ferdi asgari ücretle çalışsa bile haneyi yoksulluk sınırından çıkarmaya yetmiyor. Kadınların çoğu açlık sınırının bile altında çalışıyor. Yaklaşık 2 milyon kadın asgari ücrete bile erişemiyor.

Asgari ücret açlık sınırının bile altında çalışmakken, asgari ücret üzerindeki ücretlerde de kadınlar için daha iyi şartlar yok. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) 2019'da kadın işçilerin erkeklerden daha düşük ücretlere mahkûm edilmelerine dikkat çekmek için 18 Eylül'ü Eşit Ücret Günü ilan etmişti. Bu yıl bu kapsamda açıklanan ILO rakamlarına göre dünya genelinde erkeklerin 9 ay çalışarak aldığı ücreti kadınlar ancak bir yıl çalışarak alabiliyor. Yani kadınların erkeklerle aynı ücrete ulaşması için üç ay daha fazla çalışmaları gerekiyor. Bu eşitsizlik Türkiye'de de her geçen yıl artmaya devam ediyor. TÜİK'in Gelir Dağılımı İstatistiklerine göre 2013 yılında erkeklerle kadınlar arasındaki gelir farkı %21 iken, 2023'te bu oran %27'ye çıkmış.

Cinsiyete dayalı bu ücret eşitsizliklerinin en önemli sebeplerinden birisi de kadınlara yüklenen bakım sorumluluğu. Yani bu erkek egemen kapitalist düzende çocuk, hasta, yaşlı bakımının tümüyle kadınların omuzlarına yüklenmesi. Bakım yükü hem kadınları işgücünün dışında bırakarak kadın işsizliğinin artmasına hem de iş bulabildikleri durumlarda da daha düşük ücretlere çalışmalarına neden oluyor. Konuya sadece nüfus artış hızı penceresinden bakarak, hasta ve yaşlıların bakımı kısmını görmezden gelerek Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği Temmuz ayında kamu kurum ve kuruluşlarına kreş ve çocuk bakımevlerinin kapasitelerinin ve sayılarının artırılmasına yönelik çalışmalara önem verilmesi gerektiğini bildirdi. Ortada kadınların omuzlarında her gün artan, krizle, yoksullukla, işsizlikle derinleşen soruna devletin yanıtı hâlâ bir genelge düzeyinde. Ortada yeni kreşler, artan kapasiteler değil, adeta bir niyet mektubu var, binlerce mahallede bir tek kamu kreşi yok. Var olanlar özel işletmelere teslim edilmiş durumda. Ortalama bir özel kreşin ücreti aylık en az 10 bin lira. Yani bir kadının maaşının yarısı, bazen tamamı çocuğun bakımına gidiyor. Kadınlar, çalışmakla çalışmamak arasında sıkışıyor, üretimin dışına itiliyor.

Mahallelerde devlet kreşleri, bakım evleri elbette hem kapasite hem sayı hem de nitelik olarak artmalı. Ama sermayenin ölü taklidi yaparak yasal zorunlulukları bile yerine getirmeyip bu işten kendini sıyırmasına da izin vermeden. 150'den fazla kadın çalışan olan işyerlerinde kreş açmak yasal zorunluluk. Ama patronlar bu zorunluluktan ya kadın işçi sayısını azaltarak kaçıyor ya da "kreş yardımı" adı altında bir günlük kreş parasına bile yetmeyecek tutarlar ödeyerek kurtulmaya çalışıyor. Yargıtay'ın kreş yardımının kreşin yerini tutmayacağı yönünde emsal kararları var. Ama patronlar kârını korumak için hukuk tanımıyor, devlet görmezden geliyor ve sonuçta faturayı yine kadınlar ödüyor.

Her gün biraz daha kabaran faturayı ödemek de artan eşitsizliklerin altında ezilmek de kader değil. İşçi kadınlar, erkeklerin dokuz ayda kazandığını on iki ayda kazanmak zorunda kalıyorsa, o fark üç aylık ücret değil, yüzlerce yıllık eşitsizliğin sonucu. Erkek egemen kapitalist düzen bu eşitsizliği derinleştiriyorsa, tersine çevirmek için de yol belli: Bu sermaye düzenine ve erkek egemenliğine karşı mücadele! O fark kapana kadar emekçi kadınlar sadece çalışmaya, üretmeye değil, mücadeleye de devam edecek! Çalışmak isteyen her kadına iş için! Her işyerine kreş için! Eşit işe eşit ücret için!

Sungur Savran**Bir gecelik hükümet**

Kapitalizmin, en güçlü olduğu ülkelerde bile son yıllarda nasıl büyük bir sıkışmışlık içinde olduğunu anlamak için dünyanın ekonomik, kültürel ve askeri bakımından en güçlü ülkelere baktığımızda Fransa'ya bakmak yeterli. Bu ülkenin başında uzun zamandır halk arasında “zenginlerin cumhurbaşkanı” olarak damgalanmış olan Emmanuel Macron var.

2024 parlamento seçiminde sol partiler (Sosyalist, Komünist, Yeşiller ve Boyun Eğmeyen Fransa) bir cephe kurdu, toplamda hem Macron'un blokunu hem de Marine Le Pen'in faşist partisini geride bırakarak en güçlü parlamenter grubu oluşturdu. Ama Macron hükümet kurma görevini en büyük bloka vermeyerek bütün parlamenter gelenekleri çiğnedi. O zamandan bu yana “döner kapılar” oyunu oynanıyor Fransa politikasında: Üç yılda beş hükümet. Sonuncusu 5 Ekim gecesi kuruldu, 6 Ekim sabahı çöktü! Son haberlere göre çöken hükümeti hortlatma faaliyetleri başlamış durumda!

Peki, bütün bunların nedeni ne? Elbette hiçbir ülkenin sorunları tek bir nedene bağlanamaz. Ama çok temel birtakım eğilimlerden söz edilebilir. İlkın, siyasetin merkezindeki ılımlı güçler geriliyor, hatta çöküyor, boşalan alanı faşizm (henüz en gelişkin biçimine ulaşmadığı için biz bu akıma “ön-faşist” adını veriyoruz) dolduruyor. Le Pen'in Ulusal Derleniş Partisi Avrupa'nın en güçlü Trump'vari partisi.

Fransa'nın başka bir özelliği var. 2023'te yaşanan büyük mücadelelerin ortasında vurgulanmıştı. Fransa, neoliberalizmin yükseliş döneminde (kabaca 1980-2010) işçi sınıfını teslim alamayan tek büyük emperyalist Batı ülkesi. Burjuvazi bu nedenle çok zorlanıyor. Liberalleşen Sosyalist Parti bu yüzden solda birinci parti konumunu çok daha militan bir mücadele veren *La France Insoumise* (LFI-Boyun Eğmeyen Fransa) partisine ve önderi Jean-Luc Mélenchon'a kaptırdı.

İşte Macron politikayla ekonominin karşılıklı etkileşimi içinde ortaya çıkan bu tablo karşısında, 2024'ten beri ne Le Pen'le ne de Mélenchon'un basıncı altında tam liberalleşemeyen solla işbirliği yapmadığı için kıvranıp duruyor.

Bu genel tablonun üzerine iki faktör ekleyin. Birincisi, Fransa, bir yenilgiye uğramamış, sermayenin neoliberal saldırısına hâlâ direnen örgütlü işçi sınıfının çevresinde çok geniş bir toplumsal ittifak ile ta 2016'dan beri verilmekte olan halk mücadeleleriyle sarsılıyor. Avrupa'da sınıf mücadelesinin on yıldır en yüksek düzeyde yaşandığı ülke. Geçtiğimiz Eylül ayı kitlelerin yine atak yaptığı bir dönem oldu.

İkincisi, ekonomi tam da işçi sınıfı yenilgiye uğratılmadığı için büyük zorluklar yaşıyor. Fransa, modern tarihinin dördüncü en büyük (GSYH'nin yüzde 5'inin üzerinde) bütçe açığı ile kıvranıyor. Yıllardır büyüyen bu açık ulusal borcu 3,4 trilyon avro düzeyine (ulusal gelirin yüzde 115'i) çıkarmış bulunuyor. Modern tarihinin dördüncü büyük açığı dedik. Diğer üçünü sayalım da bunun anlamı daha iyi anlaşılabilir: Fransız devrimi (1789 ve sonrası) ve iki dünya savaşı dönemi!

Şimdi iki kuvvetin (bir yanda halkın mücadelesi ve solun basıncı, öte yanda faşizmin yükselişi) basıncı altında kıvranan Fransız büyük burjuvazisinin çaresizliği, Macron'un şaşkınlığında özetlenmiş oluyor. Burjuvazi ve elbette Macron ile sağdaki ortakları bu güç durumun yükünü halkın sırtına yıkmaya çalışıyor. Bütçe açığını düşürmek için sosyal hizmetlerden kısıntıya gitmek bir sabit fikir burjuvazinin saflarında. Son iki başbakan tam da bu yüzden özellikle sol partilerden güvenoyu alamadığı için düştü.

Buna karşı halkın saflarında nüfusun en varlıklı kesimlerinden bir servet vergisi alınması doğrultusunda yaygın bir talep yükselmeye başladı. Fransız TUSİAD'ı MEDEF'in başkanı bir yandan, Fransız Koç'u olarak nitelenebilecek lüks mallar alanında (lüks gıda, şampanya, moda tasarım vb.) dünya birincisi LVMH'nin patronu Bernard Arnault diğer yandan, bu vergiye ve fikir babası iktisatçı Gabriel Zucman'a yalan dolan saldırılarda bulunuyorlar. Solun bir bölümü bu vergiyi “hedef saptırmak” olarak sunuyor. Oysa bu vergi üzerine yapılan tartışma sayesinde “bütçe açığı” ve “ulusal borç” kategorilerinin teknik görünümünün gerisinde bir sınıf mücadelesi olduğunu halk berrak biçimde görüyor. “Krizi yaratanlar bedelini ödesin” şiarı bu talepte somutlaşıyor.

Devrimci Marksistler yer yer çok geri talepleri bile, o anın gereği olduğu için, geçiş programı yaklaşımının bir parçası olarak gündeme sokarlar. Servet vergisinin reformizmle suçlanarak rafa kaldırılması Fransa'nın somut durumunda büyük bir hata olacaktır. Evet, bugün konuşulan vergi oranı çok düşüktür. Ama önce ilkede anlaşmak gerekir.

Dünya büyük bir boy ölçüşmeye gidiyor. İnsanlığı savunmaya, faşizmi yenilgiye uğratmaya, dünya savaşını yani nükleer savaşı önlemeye ancak uluslararası işçi sınıfının gücü yeter. Öyleyse Fransa'da, Türkiye'de ve her yerde proleter partilerini ve sendikaları kurmaya, güçlendirmeye ve Enternasyonal örgütlerde birleştirmeye koşun!

Kuzey Afrika**Fas'ta gençlik ayakta!**

21. yüzyılın en büyük devrimci atılımlarının başını Arap dünyası çekti. Önce 2011'de başlayan süreçte Mısır ve Tunus devrimleri ama aynı zamanda Bahreyn'den Umman'a ve Ürdün'e kadar kitle eylemleri bölgenin iktidarlarının bazılarını devirmiş, diğerlerini ise koltuklarında tir tir titretmişti. Daha sonra 2018-19'da ise bu sefer sürecin başını Cezayir, Sudan ve Irak çekti. Bu devrimlerin ezici bir zafer kazanamamasının bedelini, hem bir iç savaşla boğuşan Sudan'dan Sisi diktatörlüğünün kurulduğu Mısır'a kadar tekil ülkelerin halkları hem de bir bütün olarak Batı Asya (Ortadoğu) ve Kuzey Afrika coğrafyasındaki hürriyet mücadelesi ağır biçimde ödedi, ödüyor.

Fakat Batı Asya ve Kuzey Afrika halkları henüz son sözü söylememiş olabilir. Bölgenin en batısında yer alan, son dönemde özellikle Çin'den ve Körfez ülkelerinden aldığı yatırım sayesinde bir çeşit başarılı gelişme modeli olarak pazarlanmaya başlayan Fas'ta, gençler Tunus devrimini hatırlatan metotlarla büyük bir mücadelenin fitilini ateşledi. Fas, Siyonist İsrail ile iş birliğinde başı çeken ve İbrahimi anlaşmalar denilen ihanetin içinde yer alan bir rejime sahip olduğu için

de çok önemli. Bu metin yazılırken, yaklaşık on gündür, kesintisiz biçimde ve tüm ülke sathında gençler çok kitlesel eylemler gerçekleştiriyor, zaman zaman ise polisin saldırısı sebebiyle ölümlerin olduğu çatışmalar meydana geliyordu.

Fas, özellikle gitgide artan otomotiv fabrikalarıyla, belki de Batı Asya ve Kuzey Afrika'nın en hızlı gelişen proletaryasına sahip. Eylemlerde şu ana kadar “Z kuşağı” vurgusu baskın olsa da eylemleri kitleselleştiren faktörün emekçi halkın ekmek ve hayriyet arayışı olduğuna şüphe yok. Nitekim eylemleri ilk tetikleyen,

devlet hastanelerindeki bakım-sızlık sebebiyle emekçi halktan annelerin arasında ölümlerin artması olmuştu. Halkın buna tepkisi, Fas'ta düzenlenecek 2030 FIFA Dünya Kupası'na değil sağlığa yatırım yapması taleplerinde kendini gösteriyordu. Eğer şaltire uzanan kolu her geçen gün güçlenen Fas işçi sınıfı, ülkenin korkunç bir yoksullukla boğuşan emekçi gençlerini ve kısa süre önce büyük bir eylem hareketi yaşamış olan Berberi azınlığını arkasına takmayı başarır, Kuzey Afrika'dan büyük bir umut kaynağı yükselecek demektir.

Doğu Afrika**Madagaskar'da yas ve mücadele iç içe!**

Madagaskar, Afrika siyasi ittifaklar sisteminin bir parçası olan ama kültür ve dil açısından Asya ülkelerine de çok yakın olan, Afrika'nın hemen açığında yer alan 32 milyon nüfuslu önemli bir ada ülkesi. Eski bir Fransız sömürgesi olan ama burjuvazisi şu anda dahi Fransız emperyalizmi ile çok yakın ilişkileri sürdüren bu ülke, bir yandan da (Burundi'den sonra) Afrika kıtasının bile en fakir ülkesi. Şimdi, özellikle kamu kaynaklarına yatırım yapılmamasından kaynaklı su ve elektrik kesintilerinden sızdı sızılan Madagaskar halkı harekete geçti. Ülkenin Fransız

işbirlikçisi (ve Fransız Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un Madagaskar versiyonu gibi olan) Cumhurbaşkanı Andry Rajoelina'nın istifasını isteyerek Eylül sonunda eylemlere başladı. Başkent Antananarivo başta olmak üzere, kitleselleşen eylemleri durduramayacağını anlayan Rajoelina, 6 Ekim'de hükümeti görevden alıp bir generali başbakan olarak atadı. Böylece hem hükümeti görevden alarak harekete geçen halkı yumuşatmaya çalışıyor, hem de bir generali başa geçirerek aba altından sopa gösteriyor.

Zaten eylemlere devletin sal-

dırısı en başından itibaren çok sert oldu. Şu ana kadar halktan en azından 22 kişinin hayatını kaybettiği bildiriliyor. Eyleme geçen halk da ekmek ve hürriyet kavgasındaki şehitlerini unutmuyor, onların yasını tutmak için siyahlar giyerek eylemlere katılıyor. Fakat Madagaskar'ın üstünde bir matem havası yok. Artık açıkça cumhurbaşkanı istifa edip, Senato dağıtılana kadar genel grev çağrılarını yankılanıyor. Madagaskar halkı yolun başında ama bu ada ülkesinde, kitle eylemleri ve genel grev hazırlıklarıyla işçiden esiyor yel!

Avrupa

İtalya'da işçiler şalterleri Gazze için indirdi, bütün İtalya'yı Gazze için ayağa kaldırdı!

22 Eylül günü, 80'in üzerinde İtalyan şehirde devasa bir grev ve bunun yanında çarpıcı kitlesellikte eylemler gerçekleşti. Bu seferki grev, işçi sınıfının ekonomik talepleri için değil, bizzat Filistin davasını savunmak ve Gazze'de sürmekte olan soykırıma karşı çıkmak için gerçekleşti. Yani belki de son dönemlerin en etkileyici siyasal grevlerinden birini, İtalyan işçi sınıfı, şanlı Filistin davası için gerçekleştirmiş oldu.

Grevin başını çeken, İtalya'nın en büyük limanı, Avrupa'nın ise en büyük limanlarından biri olan Cenova şehrinin liman işçileri oldu. USB adındaki sendika konfederasyonuna bağlı olan ve sadece bu şehrin liman işçilerini örgütleyen CALP'in (Bağımsız Liman İşçileri Kolektifi) çağrısı bütün İtalya'yı ayağa kaldırdı. Hem de ne ayağa kalkmak! Örneğin baş-

kent Roma'da, ilk açıklamalara göre polisin beklentisi 8 bin kadar kişinin şehirdeki eyleme katılmasıyla, 100 ila 300 bin arasında insanın katıldığı bir eylem gerçekleşince, polis de yürüyüşe izin vermemeyi planladığı önemli caddeleri paşa paşa açmak zorunda kaldı! Bunun dışında Bolonya şehrinde 50 bin, Floransa'da 10 binin üzerinde kişi eylemlere katılırken, bu sayının ülke çapında yarım milyonu aştığı hesaplanıyor.

Mesele sadece eylemlerin kitleselliği de değildi. İşçi sınıfı masaya yumruğunu vurduğunda neler olacağını herkese hatırlatan biçimde, grevin etkisiyle İtalya çapında hayat durdu. Başkent Roma'nın merkez garı olan ve bütün İtalya'daki şehirlerarası seyahatlerin kalbi durumundaki Termini garından bütün gün tek bir tren kalkmadı. Sendikaların

açıklamasına göre bütün ülkede ise toplu taşımının yüzde doksanı, şehirlerarası trenlerin ise yüzde ellisi işlemedi. Cenova, Trieste, Livorno, Ravenna, Salerno, Ancona ve Piombino başta olmak üzere bütün İtalyan limanları durdu. Ülkenin en büyük televizyon kanallarından TG3'te bile, öğlen 12 haberleri grev sebebiyle verilemedi. Vatikan çalışanları dahi, Papa'ya referans yapan bir açıklamayla, 22 Eylül'de çalışmayacaklarını duyurdu!

Eylemlerin anti-emperyalizmi ve anti-Siyonizmi de örnek alınacak cinstendi. Örneğin Milano şehrinde, eylemciler İsrail, AB ve ABD bayraklarını ateşe verdi. Bari şehrinde ise eylemcilerin ilk hedefi Siyonist İsrail'in konsolosluk binası oldu. Napoli'de Binyamin Netanyahu ile İtalyan başbakanı Giorgio Meloni'nin fo-

toğrafları ateşe verildi.

İşçi sınıfının adeta tüm ulusun önüne düşüp, bütün bir ülkenin Filistin davası için ayağa kalkmasını sağladığı İtalya, bütün emekçilere örnek olmalı. Siyonist İsrail'in Gazze'ye uyguladığı yasadışı ambargoyu kırmak için yola çıkan Sumud filosu gönüllüleri, Türk vatandaşları da dahil olmak üze-

re devletleri tarafından korumasız bırakıldı, Siyonistlerin onları göz göre göre tutsak etmesine izin verildi. Gazze en çok işçi sınıfının, emekçilerin davasıdır. Gazze'yi savunmak için lafın ötesinde harekete geçmeyen hükümetler, tüm dünyada karşılarında işçi sınıfının bütün milleti arkasında toplayacak olan eylemlerini bulmalı.

Avrupa

Siyonizmin Almanya barajı çatırdıyor

27 Eylül günü Berlin'de Almanya tarihinin en büyük İsrail karşıtı eylemi gerçekleşti. Gazze'de yaşanan soykırıma karşı bir araya gelen yüz bin kişi "Tüm gözler Gazze'de" adlı eylemde çeşitli partiler ve örgütlerin önderliğinde bir yürüyüş gerçekleştirdi. Çok çeşitli grupları ve kesimleri bir araya getiren eylem, Almanya'da rüzgârın farklı yönden esmeye başladığının bir göstergesi oldu. Bu büyük eylemin yanı sıra, daha küçük ama siyasal olarak çok sert bir Siyonizm karşıtlığı sergileyen eşzamanlı eylemlerin de gerçekleştiği aktarılıyor.

Bu eylem, Avrupa genelinde aynı başlıkta örgütlenen eylemler zincirinin bir parçası olsa da, Almanya'da ve bu kadar büyük bir kitlesellikte gerçekleşmiş olması

ayrı bir önem taşıyor. Almanya, diğer emperyalist merkezler gibi Siyonizmi koşulsuz olarak desteklemek ile kalmıyor aynı zamanda bu desteği ülke içinde çok daha yaygın ve güçlü bir propaganda ağı ile pekiştiriyor. ABD ve İngiltere'de Siyonizme destek için kullanılan yaygın propaganda aracı Hristiyanların bir kısmına hitap eden "Hristiyan Siyonizmi" iken; Almanya'da bu araç daha seküler ve yaygın kabul gören ve İkinci Dünya Savaşı dönemindeki Yahudi soykırımına referans yapan bir "geçmişle yüzleşme" mitidir. Bu propaganda aygıtı o kadar güçlü ki, milletvekilleri ve bürokratlar açıkça İsrail'e olan koşulsuz desteği "Alman devletinin varlık nedenlerinden biri" olarak ifade etmekten kaçınmamaktadır. Yine kısa süre önce, Alman devleti-

nin ülkede yaygınlaşan İsrail karşıtı fikirlere karşı yaptığı yasal değişikliklerle, İsrail'in varlığını tanımak Alman vatandaşlığı için bir koşul haline getirilmiş durumda. Böyle bir ortamda gerçekleşen İsrail karşıtı eylemler işte bu nedenle çok daha anlamlı. Ülkede değişen havanın bir başka göstergesi olarak, yakın zamanda yapılan bir anket Almanya'daki tüm partilerin seçmenlerinin çoğunluğunun İsrail'in soykırımına karşı olduğunu gösteriyor.

Almanya'daki Siyonizm propagandasının gücünü ve bunun zayıflamasının önemini anlattık. Ancak Siyonizmin elindeki en etkili kontrol aracı, dini veya seküler olsun, iç tutarlılığı olan propaganda sistemleri değil. En etkili araç halkların güçsüz olduklarına, ülkelerinin İsrail'e yönelik siyasetine etki ede-

meyeceklerine inandırılmış olmaları, bazen ülkedeki iktidarın sözde muhalefetiyle yetinmeleri, bazen de İsrail ile ilişkileri "normalleştirmeyi" dahi kabul edebilmeleri. Siyonizmin en çok isteyeceği şey, bu durumun kabullenilmesi. Ama tüm dünyada emekçi halk gözünü

Gazze'ye diktikçe başlarındakilerin Siyonizmi aklamasına, İsrail'le işbirliği içinde olmasına, Siyonizme desteğine sessiz kalmıyor. Kendi hükümetlerini, iktidarlarını Gazze'ye sahip çıkmaya zorlamak için harekete geçiyor, mücadele ediyor.

Avrupa

Fransa'da kemer sıkma planına işçi sınıfının cevabı devasa eylemler ve grev dalgası

2025 Eylül ayında Fransa, 2018'deki Sarı Yelekliler'i andıran yeni bir toplumsal mücadele dalgasıyla sarsıldı. Eski Başbakan François Bayrou'nun 2026 bütçe açığını kapatmak için öngördüğü 44 milyar Avroluk kesinti planı toplumun geniş kesimlerinde büyük bir öfkeye yol açtı. Bu plan, emekli maaşlarının dondurulması, kamu harcamalarının azaltılması, eğitim ve sağlık bütçelerinin kısılması ve askerî harcamaların artırılması gibi emekçi halka zarar verecek maddeler içeriyordu. Bu atmosferde gerçekleşen kitlesel gösteriler, ülkenin

yeni bir mücadele dalgasının eşiğinde olduğunu ortaya koydu.

10 Eylül'de sosyal medya ve yerel toplantılar aracılığıyla örgütlenen Bloquons Tout ("Her şeyi durduralım") hareketi bu eylemlerin öncüsü oldu ve onlarca şehirde gösteriler düzenledi. İlk eylemde çok sayıda kentte kitlesel gösteriler yapılırken, üniversitelerde uzun süredir görülmeyen ölçüde güçlü bir öğrenci hareketi dikkat çekti. Bunun hemen ardından, 18 Eylül'de bu kez başta CGT ve CFDT olmak üzere ülkenin sekiz büyük sendika konfederasyonu uzun bir

aradan sonra birlikte greve gitti. Katılım 10 Eylül'ü aşarak, resmî rakamlara göre yarım milyon, sendikalara göre ise bir milyona ulaştı. Özellikle Paris bölgesinde toplu taşımada yüzde 80'i bulan grev oranıyla, eğitimden enerjiye pek çok sektörde yüksek katılım kaydedildi. Böylece hem tabandan yükselen yeni hareket hem de sendikaların ortak eylemleri, Fransa'daki sınıf mücadelesinin yeniden canlandığını gösterdi.

Her ne kadar katılım yüz binlerle ifade edilse de, otoyol kesme ve istasyonları kapatma eylemleri polis tarafından hızla dağıtıldı;

473 kişi gözaltına alındı. Hareketin ülkenin kılcal damarlarına ulaşamaması, Sarı Yelekliler'e kıyasla önemli bir zayıflık olarak öne çıktı. Ancak Eylül eylemleri, sendikaların yeniden sahneye

çıkışı ve öğrencilerin güçlü varlığıyla Fransa'nın önümüzdeki günlerde daha büyük toplumsal mücadelelere sahne olabileceğini gösteriyor.

5 Maddede emek düşmanı Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi:

Hazine ve Maliye Bakanı İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı'nda gündeme gelen ve 2026'nın Nisan ayından itibaren yürürlüğe konması planlanan Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) ne götürüyor?

1. TES planlı şekilde çökertilmiş Sosyal Güvenlik Sistemi'nin tamamen tasfiye edilmesini hedefliyor!

AKP iktidarı, Bülent Ecevit (DSP), Devlet Bahçeli (MHP), Mesut Yılmaz (ANAP) koalisyonunun getirdiği mezarda emeklilik yasasını alıp sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesine hız vermiştir. Sosyal güvenlik sisteminin tasfiyesi bir sermaye taarruzudur. AKP'nin iktidara geldiği Kasım 2002'de emeklilik yaşı kadınlarda 43 erkeklerde 45 idi. Bugün kadınlarda 58 erkeklerde 60'tır. AKP iktidara geldiğinde en düşük emekli aylığı 250 lira asgari ücret ise 184 lira idi, yani asgari ücretten yüzde 35 daha yüksekti. Bugün en düşük emekli maaşı 16.881 lira, net asgari ücret ise 22.104 lira. Yani asgari ücretten yüzde 24 düşük!

2. TES tüm kamu ve özel sektör çalışanları için zorunlu olacak!

TES'in tüm kamu ve özel sektör çalışanları için zorunlu tutulması öngörülüyor. Bireysel Emeklilik Sistemi'nde (BES) 45 yaş altındakilerin otomatik katılımı söz konusuydu, TES'te yaş sınırı olmayacak. **BES'ten ilk 2 ay içinde cayma hakkı mevcut, TES'te ise 10 yıl sistemde kalmak zorunlu tutulacak.**

3. TES ücretli çalışanlar üzerinde yüzde 3'lük ek prim yükü getirecek!

Mezarda emekliliği dayatan emekli maaşlarını da açlık sınırının altında bırakan iktidar emeklilerin mağduriyetini giderecek önlemler almak yerine işçi ve emekçilerin üzerindeki yükü daha da arttırıyor. Yani sosyal güvenlik sistemi, çalışanlara bir güvence sunmak yerine onu bir yük haline getiriyor. TES ile parası olan, özel sigortalara yönlendirilecek. Dar gelirli-ler ise emeklilik yaşına kadar yolunacak kaz muamelesi görmeye devam edecek. TES bugün yürürlüğe girse asgari ücretliden 663 lira ek kesinti yapılacaktır. BES'te olduğu gibi TES'te de yüzde 30'luk devlet katkısı olacak. Yüzde 30'luk katkı işçinin ödediği primin yüzde 30'u demek. Yani ödenecek 1000 lira prime devlet de 300 lira katkı koyacak. İşveren katkısı olarak öngörülen yüzde 3 ise sadece kâğıt üstünde kalacak. Çünkü işçi ve emekçiler maaşlarını tüm kesintiler yapıldıktan sonra ellerine alıyor. Patronlar ise maliyetlerinin artmasından şikâyet ederek sürekli devletten prim desteği ve teşvik kopartıyorlar. Yani işçi ve emekçilerin patronlar gibi üzerlerine yıkılan ek prim yükünü hafifletme şansı yok.

4. TES fonundan emeklilerden önce para babaları, müteahhitler ve modern tefeci bankalar faydalanacak!

25 milyondan fazla SGK'lıdan yapılacak ek kesintilerle oluşacak trilyonlarca liralık devasa fonun nasıl kullanılacağına dair sorunun cevabı bellidir. İşsizlik sigortasının varlık değeri 517 milyar lira iken TES'in büyüklüğü trilyonlarla ölçülecektir. İşsizlik sigortası fonundan işsizlik ödeneği olarak harcanan para, fon gelirlerinin sadece yüzde 14'ü! Geri kalanı destek, teşvik, ücret garantileri vb. mekanizmalarla sermayeye aktarılıyor. Ayrıca fonda biriken para da sermaye piyasalarına ya da iç borç olarak hazineye aktarılıyor. Sermaye piyasalarına ek kaynak yaratılmasını "piyasaların derinliğinin artması" adı altında savunanlar olacaktır. Bu afili cümleler kimseyi kandırmamalıdır. Sermaye piyasası denen borsalar büyük parası olanın kazandığı küçük tasarrufların ise dolandırıldığı modern kumarhanelerdir! Hazineye aktarılan para da yine dönüp dolaşıp ihalelerle müteahhitlerin faiz ödemeleriyle yerli ve yabancı bankaların kasasına giriyor. TES'in de kaderi aynı olacaktır.

5. TES kıdem tazminatı hakkının gaspına giden köprüdür!

İşçi düşmanı Orta Vadeli Program'da her dönem başköşede yer alan bir madde var. "İşgücü piyasasının ihtiyaçları ve iş yaşam dengesi gözetilerek sosyal taraflarla diyalog halinde mevzuat düzenlemeleri hayata geçirilecek ve güvenceli esneklik sağlanacaktır" gibi ağdalı bir dille yazılan maddenin özeti şudur: **Kıdem tazminatı hakkının gasbedilmesi!** Türk-İş ve DİSK'in kıdem tazminatına dokunulmasını genel grev sebebi olarak gören genel kurul kararları olduğu için ve işçi sınıfında büyük tepki yaratacağını bildikleri için "kıdem tazminatı" adını anmadan her dönem programa bu maddeyi koyuyorlar. Son OVP'de de bu madde var ve TES ile paralel bir takvimlendirme yapılmış. Kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik bugüne kadar gelen tüm modellerde bir "kıdem tazminatı fonu" öngörülüyordu. Ancak çok tepki çektiği için her dönem rafa kaldırıldı. Şimdi TES'le fonu önceden kurmuş olacaklar. Böylece kıdem tazminatının gaspına yönelik kurbağayı yavaş yavaş ısıtma metodunu uygulamayı düşünüyorlar.

100 milyar dolarlık ticaret hacmi hedefinin gerçek yüzü:

Ticaret hacmi artacak ama Türkiye kaybedecek ABD kazanacak! "Kazan kazan" yok emperyalist dayatma var!

ABD Başkanı Trump ile Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın ABD'de imzaladığı Boeing uçakları alımı, sıvılaştırılmış doğalgaz (LNG) alımı gibi konuları içeren ticari anlaşmalar iktidar medyası tarafından bir başarı hikayesi olarak sunuluyor. "Kazan kazan" ilkesinden bahsediliyor, ama bakınca durum hiç de öyle gözüküyor. Eşit tarafların ticareti değil emperyalizmin tek taraflı dayatmaları söz konusu.

ABD'den uçak alımları yıllık 8 milyar dolara LNG ithalatı ise 2 milyar dolara patlayacak!

Türkiye-ABD ticaret hacminin 30 milyar dolardan 100 milyara dolara çıkartılması hedefinden dem vurula-

rak yapılan övgülerin altı boş. Çünkü yapılan anlaşmalarla ticaret hacmi ABD ile hemen hemen dengede olan dış ticaret (ABD'ye ihracat 16,3 milyar dolar; ithalat 16,2 milyar dolar!) ABD lehine Türkiye aleyhine bozulacak. Boeing alımlarının yıllık 8 milyar dolarlık, LNG ithalatının ise 2 milyar dolarlık ithalat artışına neden olacağı öngörülüyor. Türkiye'nin ithalatındaki artışı karşılayacak şekilde Türkiye'nin ABD'ye yönelik ihracatının artırılmasına dair herhangi bir anlaşma yok! ABD ile yapılan nükleer enerji anlaşmasının ayrıntıları ise meçhul. Rusya ile yürütülen Akkuyu nükleer santral yatırımının akıbeti belirsiz ve ABD'nin bu yatırımın çürütülmesi

için elinden geleni yapacağından ise kuşku duymamak gerek. Gerek LNG anlaşmasının gerekse de nükleer enerji anlaşmasının Rusya'dan ve İran'dan yapılan enerji ithalatının azaltılmasını öngördüğü dolayısıyla maliyetlerin artmasına neden olabileceği öngörülüyor.

22 milyar dolarlık cari açığa 10 milyar dolarlık ek yük! Cari açığın ve dış borcun faturasını yine emekçi halk ödeyecek!

Orta Vadeli Program'da 2025 yılının 22,5 milyar dolarlık cari açıkla kapatılması, 2026'da da aynı miktarda bir cari açık verilmesi öngörülüyordu. Yani Türkiye'ye giren döviz miktarıyla

çıkan arasındaki fark bu kadar olacak. Şimdi ABD'yle yapılan anlaşmalar bu rakamın neredeyse yarısı kadar ek yük yüklüyor. Cari açığın artması demek Türkiye'nin daha fazla dış borçlanmaya gitmesi, faiz yükünün artması, Merkez Bankası rezervlerinin harcanması anlamına geliyor. Türkiye'nin hali hâzırda dış borç stoku 547 milyar dolar.

Bir yıl ve daha az vadeli kısa vadeli dış borç ise 223 milyar dolar! Orta Vadeli Program'da enflasyondan işsizliğe karşı her şeyin düzeleceğine dair pembe vaatler varken faiz ödemeleri için durum tam tersi. Devlet bütçesindeki kara delik olan faiz ödemelerinin 1,5 kat artacağı ve faiz ödemelerinin milli gelire oranının yüzde 3,5 seviyesinin altına inmeyeceği kabul ediliyor. Tabii emperyalist para babaları akbaba gibi alacaklarının peşinde olduğu için iktidar bu konuda halka anlattığı masalları anlatamıyor. Tüm bunlar emekçi halka Türk lirasının değer kaybı, enflasyon ve hayat pahalılığındaki artış, ağırlaşan vergiler olarak geri dönecek!

Geniş tanımlı işsizlik pandemi seviyesinde! İşten atmak yasaklansın!

DİSK-AR 30 Eylül günü işsizliğin görünümünü raporunu yayımladı. Rapora göre işsizlikteki genel tablo şöyle:

- Geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 29,7!
- Geniş tanımlı işsiz sayısı 12 milyon 190 bin!
- Geniş tanımlı işsiz sayısı son bir yılda 1 milyon 117 kişi arttı!
- Geniş tanımlı kadın işsizliği yüzde 39,2!
- Son bir yılda ümitsizler 692 milyon, zamana bağlı eksik istihdam edilenler 420 bin kişi arttı!
- İşsizlerin yüzde 84'ü işsizlik ödeneğinden yararlanamıyor!

Pandemide en çok yüzde 29'u gören geniş tanımlı işsizlik yüzde 30 seviyesinde! Patronlar milyonlara işsizlik felaketini dayatıyor!

Resmi (dar tanımlı) işsizlik oranı son dört hafta içinde aktif olarak iş arama kanallarını kullanan, iki hafta içinde iş başı yapmaya hazır ama iş bulamayan insanların oranıdır. Bu oran dahi yüzde 8,1'den yüzde 8,5'a çıkmış durumda. İş bulmaktan ümidini keserek iş aramayı bırakanları, ya da ev kadınları, öğrenciler ya da emekliler gibi geçim sıkıntısı dolayısıyla aktif iş aramaya dahi makul

Geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 29,7!
Geniş tanımlı işsiz sayısı 12 milyon 190 bin!
Geniş tanımlı işsiz sayısı son bir yılda 1 milyon 117 kişi arttı!
Geniş tanımlı kadın işsizliği yüzde 39,2!
Son bir yılda ümitsizler 692 milyon, zamana bağlı eksik istihdam edilenler 420 bin kişi arttı!
İşsizlerin yüzde 84'ü işsizlik ödeneğinden yararlanamıyor!

bir iş imkânı olursa çalışmaya hazır işsizler bu tanım içinde yok. TÜİK rakamlarından son iki yılda 3 milyon ev kadınının, EYT yasasına rağmen 1 milyona yakın emeklinin ve yaklaşık 700 bin öğrencinin işgücüne ya da potansiyel işgücüne dahil olduğunu, başka bir ifadeyle gelir getirici bir işte çalışmaya ihtiyaç duymaya başladığını söyleyebiliyoruz. Tüm bu kesimleri

de kapsayan geniş tanımlı işsizlik bugün yüzde 30 seviyesinde seyrediyor. Pandemi döneminde bu oran en fazla yüzde 29'u görmüştü!

Çalışma hakkı dokunulmazdır! İşten atmak yasaklansın! Krizin faturası patronlara!

Yani ortada ne salgın ne de afet var ama işsizlik bir felaket tablosu

sergilemeye devam ediyor! Pandemi döneminde yalandan da olsa işten atmanın yasaklanması gündeme gelmişti. Şimdi ise iktidar resmi rakamlarının arkasına sığınarak kulağının üstüne yatıyor. Oysa işten atmanın yasaklanması esas şimdi gerekiyor! Üstelik pandemideki gibi patronların işten çıkartma maliyetini işsizlik sigortasına yıkan sahte düzenlemeler değil çalışma hakkını dokunulmaz bir hak olarak korumaya yönelik, krizin faturasını onu yaratan patronlara yıkan gerçek bir işten atma yasağı istiyoruz!